

Hồi 25

Mẫu Đơn Chi Hoa

Mẫu đơn chi hoa ngồi trên tràng kỷ. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát đủ để giá bạch Lạp phát ánh sáng rọi xuyên qua tôn tạo những đường nét của cơ thể. Xiêm y của nàng được may rất khéo léo với sự chú ý có mục đích nửa che, nửa khoe để tạo nên sức quyến rũ lạ kỳ đối với nam nhân. Nàng ngồi trên tràng kỷ mà mắt thì cứ chăm chăm nhìn về phía chiếc mâm đồng trên có mười lạng vàng ròng.

Nàng nghĩ mong lung về số kim lượng. Với nàng số kim lượng đó quá lớn mà nàng có nằm mơ cũng không tưởng mình có được số kim lượng to tát như vậy.

Mẫu đơn chi hoa nhìn mâm vàng đặt trên bàn mà thầm nghĩ:

- "Gã Đổng công tử này hẳn là người hào phóng. Y hào phóng như vậy chắc là có rất nhiều kim lượng. Y chưa biết mình mà lại hào phóng như vậy xem ra y cũng đáng mặt là một thượng khách của Vạn hoa lâu. Thảo nào Nhứt Chi Hoa ma ma không ưu ái gã."

Nàng lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Chẳng biết cái gã này như thế nào chỉ. Chân diện ra sao. Nếu gã là một xú nam tử, mặt như ma như quỷ... cũng không sao. Cho gã người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, nhưng có số kim lượng này trét vào mặt thì Mẫu đơn chi hoa, gã cũng đáng là một trang mỹ nam tử.

Nàng nhẩm nói hết ý thì cửa gian thượng phòng cũng dịch mở. Đổng Tiếu bước vào. Nụ cười hiện trên hai cánh môi chàng. Mẫu đơn chi hoa tiếp nhận nụ cười đầy ẩn ý của Đổng Tiếu. Ngoài số kim lượng để trên bàn, giờ đến nụ cười thật duyên, thật đôn hậu đập vào mắt, lòng dạ Mẫu đơn chi hoa như mở cờ. Nàng nhìn Đổng Tiếu mà không tin được một gã công tử hào phóng lại là một trang nam nhân có sức quyến rũ qua nụ cười gợi mời đó.

Mẫu đơn chi hoa đứng lên, chạy ào đến ôm lấy Đổng Tiếu:

- Thiếp yêu chàng quá... thiếp yêu chàng quá. Chàng đúng là mẫu nam nhân thiếp đi tìm.

Mẫu đơn chi hoa những tưởng đầu sự đơn đả của mình sẽ khiến Đổng Tiếu phấn khích, nhưng ngược lại chàng cứ đứng trơ ra như pho tượng vô tri vô giác, hai mắt mơ to thao láo nhìn nàng.

Sự đứng đưng của Đổng Tiếu khiến Mẫu đơn chi hoa thoáng chút sượng sùng:

- Chàng sao vậy? Chàng có phải là Đổng công tử không? Phải Đổng công tử mà thiếp đang chờ không?

Đổng Tiếu thở hắt ra:

- Chính ta là Đồng công tử, nhưng nàng thì không phải là cây kiếm mà ta đang chờ đợi. Cây kiếm mà ta cần giống như nàng chắc Đồng Tiểu này chỉ còn mỗi một con đường duy nhất là tè cả ra quần.

Mẫu Đơn Chi Hoa sững sờ nhìn Đồng Tiểu:

- Chàng nói gì thế? Cái gì là kiếm chứ?

Đồng Tiểu kéo Mẫu Đơn Chi Hoa lại tràng kỷ.

Nàng nũng nịu dựa vào Đồng Tiểu giả lả nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa sẽ chịu chàng ngay...

Nàng đẩy Đồng Tiểu xuống tràng kỷ, nhưng chàng gạt tay nàng.

Đồng Tiểu nói:

- Nàng ngồi xuống đây.

Mẫu Đơn Chi Hoa ngồi xuống. Nàng vệt ngoại y của mình cốt để Đồng Tiểu thấy được đôi tuyết lê căng phồng, đầy vung lộ ra trên chiếc yếm hồng mỏng manh.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Chưa phải lúc.

Bước lại bên chiếc bàn đặt mâm vàng ròng, Đồng Tiểu chỉ vào mâm vàng ròng:

- Nàng thích mâm vàng ròng này không?

Mẫu Đơn Chi Hoa tím tím cười:

- Nó thuộc về thiếp chứ?

- Tất nhiên nó phải thuộc về nàng. Nhưng để có được mâm vàng ròng này, nàng phải nhất nhất nghe theo lời của ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa e thẹn, nũng nịu nói:

- Thiếp sẽ luôn nghe lời chàng... Thậm chí chịu chàng bất cứ điều gì chàng muốn.

Đồng Tiểu nheo mày, chàng gắt giọng nói:

- Nàng dẹp quách đi ánh mắt đờ đả đưa tình lả lơi đó có được không?

Dung diện Mẫu Đơn Chi Hoa sa sầm lại, Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa, nàng không chỉ có được mâm kim lượng này mà còn có nhiều hơn nữa.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa. Điểm nụ cười mỉm, Đồng Tiểu ôn nhu từ tốn nói:

- Nàng biết vì sao ta chọn nàng không?

Mẫu Đơn Chi Hoa lắc đầu.

Nhìn Đồng Tiểu ve cầm, nàng nói:

- Chàng chọn thiếp phải chăng thiếp là mỹ nữ đẹp nhất của Vạn Hoa lâu?

Đồng Tiểu buột miệng đáp lời ngay khi Mẫu Đơn Chi Hoa vừa dứt lời:

- Nếu chỉ vì nàng đẹp thôi thì ta chẳng thèm chọn nàng đâu. Nhìn chung nàng cũng là một trang mỹ nhân đó nhưng sắc đẹp thôi thì chưa đủ. Nếu vì sắc đẹp thì Đồng Tiểu cần gì

nàng và cũng chẳng cần mất số kim lượng lớn thế này, thậm chí sẽ thưởng thêm cho nàng nếu như xong việc. Ta chọn nàng vì lý do khác.

- Vậy chàng chọn thiếp vì lý do gì.

Đồng Tiếu ve cằm:

- Bỏn thiếu gia đã gặp Danh y đệ nhất trấn Hàm Đan Tự Quách Dụng tiên sinh rồi. Sau khi tham khảo lão, bỏn thiếu gia mới chọn nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Chàng nói đến lão già danh y họ Tự đó à? Mặc dù lão đã có bồi bổ thêm Tục sâm nhưng khi giao tình với Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn đi không nổi đó.

Nàng liếc mắt đưa tình Đồng Tiếu:

- Nhưng lão cũng ghê lắm. Dù vậy Chi Hoa vẫn thắng lão.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Ta biết, nhưng đó chỉ là một mặt.

- Nếu chàng muốn, thiếp sẽ làm cho chàng đi không nổi luôn.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không không, bỏn thiếu gia không muốn như Tự Quách Dụng thân y đâu. Ngược lại ta muốn hai đầu gối của ta vững chắc kìa.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Hê... Mà nàng đã làm những gì khiến cho lão danh y họ Tự kia run gối, chồn chân vậy?

Mẫu Đơn Chi Hoa liếc Đồng Tiếu:

- Để thiếp làm cho chàng nhé.

Vừa nói Mẫu Đơn Chi Hoa vừa đứng lên toan lột xiêm y nhưng Đồng Tiếu đã vội ngăn:

- Không không, tất nhiên là bỏn thiếu gia rất muốn biết nàng đã làm gì với lão danh y kia chồn chân bằng thực tế, nhưng không phải lúc này. Nàng nói cho ta biết được rồi.

- Chàng chỉ muốn nghe thôi ư?

- Muốn nghe thôi, nghe đã đủ rồi. Còn chuyện gì sắp tới thì ta sẽ nói sau với nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bước đến vòng tay qua cổ Đồng Tiếu. Nàng ghé miệng vào tai chàng nhỏ nhẹ nói như rót mật vào thính nhĩ. Nàng vừa nói thỉnh thoảng lại dùng lưỡi liếm vào vành tai của Đồng Tiếu. Mỗi lần Mẫu Đơn Chi Hoa làm như vậy thì Đồng Tiếu lại nổi đầy gai ốc.

Nàng nói xong, Đồng Tiếu phá lên cười. Chàng hơi đẩy Mẫu Đơn Chi Hoa ra rồi nói:

- Được lắm! Chỉ nghe nàng nói thôi, mà đầu gối ta đã muốn sụm rồi đây.

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lễn, nũng nịu nói:

- Nam nhân nào mà không như vậy. Tất cả nam nhân sinh ra là đã có cái thừa ra rồi, tất phải đi tìm cái thiếu để bù vào chứ. Chỉ cần họ khai tướng dụng binh là sẽ bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng, cản quân ngay lập tức. Họ càng tức thì càng khởi tướng dụng binh, thế là càng thua liểng xiểng. Cuối cùng tướng nhỏ cũng chết, tướng lớn thì đi hồng nổi.

Đồng Tiếu đập tay xuống mặt bàn:

- Hay lắm!

Chàng nhìn lại Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng cho ta xem cái gì khiến nàng có thể bắt được tướng của Tự Quách Dụng, cho dù lão đã cạn hơi mọn sức phải dùng đến Tục sâm

Mẫu Đơn Chi Hoa ngáy mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Chàng cũng sẽ bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng cho mà xem.

Nàng vừa nói vừa lột bỏ trang phục mình. Một tòa thiên nhiên nguy nga đồ sộ với những đường nét cân đối, đầy đặn. Tất cả mọi góc ngách đều toát ra sức quyến rũ lạ kỳ. Đôi tuyết lê trắng ngần, dong dỏng, ngồn ngộn sức sống với hai điểm nút đỏ au. Chỉ mới nhìn qua thể pháp của nàng ta thôi, Đồng Tiếu buột phải nghĩ thầm: "Cho dù tướng cũng phải nhảy xổ đến để sở hữu tấm thân kia chứ đừng nói là người. Mới chỉ thấy thôi, chứ nếu như Mẫu Đơn Chi Hoa dụng đến những phương cách mà nàng ta nói với mình... Thảo nào lão danh y Tự Quách Phụng chửi gậy mà vẫn muốn đi không nổi.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn Đồng Tiếu:

- Chàng thấy thiếp thế nào?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đẹp... đẹp lắm.

Nàng bước lại trước mặt Đồng Tiếu, cựa đôi tuyết lê vào người chàng, nói:

- Thiếp sẽ khiến chàng đi không nổi như Tự Quách Dụng.

Đồng Tiếu hơi đẩy nàng ra và nói:

- Thấy nàng thôi bổn thiếu gia đã không muốn đi nổi rồi. Nhưng bây giờ không phải là lúc ta đòi hỏi nhiều ở nàng.

Đồng Tiếu lấy túi gấm trút ra ba hạt dạ minh châu:

- Thêm ba hạt dạ minh châu này nữa cho nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bá cứng lấy cổ Đồng Tiếu. Những tướng đâu nàng muốn Đồng Tiếu hòa nhập vào tấm thân lửa lò, phơi phơi của nàng. Đồng Tiếu đẩy nàng ra:

- Nàng nghe ta nói đây.

Đồng Tiếu nhìn ra ngoài cửa rồi quay lại nói với Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng vận lại trang phục đi.

Mẫu Đơn Chi Hoa sững sờ:

- Chàng sao vậy?

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Hây... Ta đã nói rồi... Lúc này ta chưa muốn mỗi gối chồn chân mà.

Đồng Tiếu nói rồi bước ra cửa, trong khi Mẫu Đơn Chi Hoa vận lại trang phục. Chàng đẩy cửa nhú đầu nhìn ra quan sát sau khi đoán chắc không có người nào, mới đóng cửa quay lại

Đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa, Đồng Tiếu nghiêm giọng nói:

- Ta hỏi lại lần nữa, nàng có muốn phát tài không?

- Thiếp muốn chứ.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tốt! Bồn thiếu gia không có nhiều thời gian, mà muốn nàng phải cực kỳ thông minh.

Thông minh như ta nè.

- Ý chàng muốn gì?

- Kể từ hôm nay, ta sẽ đưa nàng rời khỏi Vạn Hoa lâu một thời gian. Nàng sẽ không còn là kiều nữ ở Vạn Hoa lâu nữa, mà phải trở thành một trang thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng. Nàng phải tập lại phong thái của mình. Bỏ ngay cái ánh mắt lơ đãng đưa tình, và đừng có đứ đờn theo kiểu các nàng kiều nữ trong Vạn Hoa lâu.

- Vậy Mẫu Đơn Chi Hoa sẽ làm gì?

Đồng Tiểu kéo nàng đến, ghé miệng vào tai nàng thì nói:

- Tai vách mạch rừng... Nàng phải nghe cho kỹ lời ta nói.

Chàng nói thật nhỏ đủ cho Mẫu Đơn Chi Hoa nghe. Nghe Đồng Tiểu nói, Mẫu Đơn Chi Hoa cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau. Nàng cười đến độ nước mắt trào ra khoe mắt. Nghe nàng cười Đồng Tiểu cũng phải thích thú.

Chàng ngồi xuống ghế nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa ôm bụng cười. Đồng Tiểu mỉm cười theo nàng.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Nàng làm được chứ?

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn lên Đồng Tiểu tùm tùm như cố nén tiếng cười vào trong, khẽ gật đầu.

- Thiếp cứ tưởng mình sẽ tiếp chàng, không ngờ... nhưng thiếp sẽ làm được mà... Y sẽ mỗi gối chôn chân như chàng muốn thôi... Thậm chí...

Nàng không nói được hết câu mà lại phá lên cười khàn khàn.

Lần này nghe tràng tiếu ngạo của Mẫu Đơn Chi Hoa, đôi chân mày của Đồng Tiểu phải nhíu lại.

Chờ cho nàng ngưng được tràng tiếu ngạo, Đồng Tiểu mới đứng lên bước đến bên Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Ta đoán chắc nàng sẽ phát tài. Thậm chí có thể tậu được một kỹ lâu cho riêng mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa bá lấy cổ Đồng Tiểu:

- Thiếp sẽ làm được, chàng yên tâm đi.

Nàng ghì chặt lấy Đồng Tiểu, áp môi mình vào miệng chàng. Hai cánh môi mọng ướt những sương rướm mật của Mẫu Đơn Chi Hoa ngẫu nhiên lấy đôi môi Đồng Tiểu như thể muốn cho chàng biết bản lĩnh gợi tình của nàng như thế nào.

Mặc dù đã có chủ đích trước nhưng Đồng Tiểu cũng phải ngộp thở bởi nụ hôn đầy chất gợi dục của Mẫu Đơn Chi Hoa. Chàng gần như tê cứng cả người khi chiếc lưỡi ẩm ướt của nàng thọc qua miệng chàng làm một chuyện đi sục sạo trong những âm thanh gừ gừ như con mèo cái đi hoang tìm được bạn tình.

Đồng Tiểu phải đẩy nàng ra, nếu không sợ khó mà kiếm chế được lòng dục đang từ từ bùng phát trong nội thể mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa nói:

- Chàng thấy thế nào?

Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Ta hy vọng mình không chùn gối khi ra khỏi gian biệt phòng này.

Mẫu Đơn Chi Hoa phá lên cười, ôm cứng lấy chàng lần nữa. Nhưng lần này Đồng Tiểu chủ động đẩy nàng ra, và nói:

- Tất cả nữ nhân trên thế gian này đều giống như nàng thì e rằng không còn gã nam nhân nào tự cho mình là anh hùng hảo hán.

Đồng Tiểu vỗ vai Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Bốn thiếu gia chuồn ngay thôi... Nếu không...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói đi thẳng về phía cửa. Dừng chân ngay ngưỡng cửa, Đồng Tiểu nhìn lại Mẫu Đơn Chi Hoa. Chàng nheo mắt điểm nụ cười mỉm:

- Nàng nhớ lời ta nói chứ?

- Yếu điệu thực nữ... Quân tử hảo cầu.

- Đúng, nhưng khi bắt tướng thì không phải là yếu điệu thực nữ đó.

- Chàng yên tâm, khi Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng thì tướng sẽ bại thôi.

- Tướng nhỏ bại, tướng lớn đi cũng không nổi.

- Mẫu đơn biết.

Nàng lại bật cười thành tiếng.

Đồng Tiểu sực nhớ cái gì đó liền lấy trong ngực áo ra hai hoàn dược đặt lên bàn.

- Ta gửi hai viên này cho nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu.

Đồng Tiểu chỉ mâm vàng có ba hạt dạ minh châu:

- Hãy giữ lấy phần của ta. Xong việc xem như nàng đã phát tài, phát vận.

- Nhưng có được hầu hạ chàng không?

Đồng Tiểu bật cười rồi nói:

- Nếu vẹn mỹ, vẹn toàn thì đến lượt bốn thiếu gia. Bây giờ ta có thể nói kẻ chiến thắng chính là ta chứ không phải là nàng đâu.

- Thiếp thích là người chiến bại nhưng chỉ với một mình chàng thôi.

Đồng Tiểu gượng cười, nói:

- Được, nhưng phải là người chiến thắng trước đó. Nhớ bắt tướng của y.

- Chàng không phải lo.

Đồng Tiểu gật đầu rồi bước thẳng ra ngoài.

Đồng Tiểu đi rồi, Mẫu Đơn Chi Hoa gom tất cả số kim lượng cho vào túi gấm. Nàng nhón lấy hạt dạ minh châu đưa lên ngang tầm mắt quan sát. Chiêm ngưỡng một lúc rồi đưa

lên mũi người. Nàng ngửi hạt dạ minh châu mà ngỡ như có mùi thơm từ trong hạt ngọc tỏa ra xông vào mũi nàng.

Mắt của Mẫu Đơn Chi Hoa sáng hẳn lên. Nàng tủm tỉm cười nói:

- Mình sẽ có một tòa Bách Hoa lâu chẳng thua kém gì Vạn hoa lâu của Nhứt Chi Hoa ma ma.

-- o O o --

Hồi 26

Bấy Tình Mỹ Kế

Tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang lưu ngụ tọa lạc trên một ngọn đồi, chung quanh là những thảm cỏ xanh mượt. Y chẳng khác nào một thượng khách được tất cả những đặc quyền ưu ái của võ lâm minh chủ Chung Hảo Kiệt. Mặc dù chẳng có vòng rào bảo vệ, hay bất cứ một gia nô này, hay một gã vệ sĩ, nhưng tòa biệt lâu lại quá bình lặng. Với cái chết của môn chủ kiếm môn Trình Bang thì chẳng ai muốn quấy nhiễu gã kiếm thủ Đông đảo, cho dù y là cái gai trong mắt quần hùng Bạch đạo.

Hoàng hôn đang buông dần xuống, khi tiết trời vừa mới lập đông. Mặc dù chưa có những bông tuyết trắng xuất hiện trong buổi hoàng hôn, nhưng cái giá rét vẫn tạo cho người ta một cảm giá xẩm xì và u ám. Không gian mặc dù tĩnh lặng, nhưng cái tĩnh lặng đó càng khiến cho bầu không gian thêm xám xịt hơn.

Chấp tay sau lưng, Thập Tứ Lang đôi mắt nhìn về vầng Thái dương đang chìm dần xuống đường chân trời. Khuôn mặt lạnh lùng của gã lộ những nét trầm tư suy tưởng. Đôi mắt him híp, một mí toát ra hai luồng uy quang như thể muốn bắt lấy vầng thái dương vào hai con người của y.

Thập Tứ Lang đang trầm tư suy nghĩ. Ý tưởng trong đầu y thì chỉ có một mình y biết, nhưng ánh mắt đầy quyền uy như muốn thâm tóm lấy vầng thái dương đang chìm xuống thì lại biểu lộ một ham muốn đầy chất thất vọng.

Băng Phương Vũ bước đến bên Thập Tứ Lang. Hai tay nàng chập lại đặt đúng vào giữa vùng hạ đẳng, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã chuẩn bị thả chim câu đưa tin.

Tứ Lang gật đầu:

- Tốt. Sau khi ta lấy mạng Đồng Tiểu thì hãy thả chim câu.

- Thưa vâng. Mấy ngày qua chủ nhân có điều chi suy nghĩ, Phương Vũ cảm nhận người có phần bồn chồn.

Nhìn lại Phương Vũ, Tứ Lang nói:

- Nàng đã để mắt đến ta.

- Phương Vũ có chức phận chăm sóc chủ nhân.

- Được, ta có phần bồn chồn khi nghĩ đến Đồng Tiểu. Y có cái gì đó rất bí ẩn.

Phương Vũ hơi cúi đầu xuống. Nàng nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã được mật báo của...

Tứ Lang khoát tay:

- Ở đây không tiện nói tên người đó. Ta biết nàng đã thăm dò thân phận của Đồng Tiểu.

- Thừa vâng.
- Y là người như thế nào?
- Phương Vũ nói ra hẳn chủ nhân cũng không ngờ được à.
- Ta tin nàng.

Cúi đầu với tất cả vẻ thành kính, Băng Phương Vũ ôn nhu nói:

- Theo sự biết được của Băng Phương Vũ, Đồng Tiểu chỉ là một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, võ công thấp kém, không đáng là đối thủ của chủ nhân. Nhưng y là một kẻ gian trá khó lường.

Thập Tứ Lang khoanh tay trước ngực:

- Võ công thấp kém mà lại là kẻ gian trá ư?

Phương Vũ gật đầu.

Thập Tứ Lang cười khẩy:

- Cho dù tên công tử đó có gian trá cách mấy thì cái chết cũng đã dành cho hắn. Hắn chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là phải chết bởi kiếm của Tứ Lang ta.

- Phương Vũ có một suy nghĩ.

Tứ Lang nhìn lại nàng:

- Hãy nói.

Nàng nhìn lên Thập Tứ Lang với vẻ e dè, ngần ngại, rồi mới cất tiếng.

- Chủ nhân nên suy nghĩ mà từ chối cuộc tử đấu này.

Đôi chân mày rậm rạp của Thập Tứ Lang nhíu lại:

- Tại sao ta lại từ chối cuộc giao đấu của Đồng Tiểu. Nàng dè chừng sự gian trá của hắn à?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cho dù Đồng Tiểu có gian trá cách mấy thì y cũng chẳng làm gì được chủ nhân. Đây là một cuộc tử kiếm quang minh chính đại, nhưng có một điều Phương Vũ phải suy nghĩ, đó là võ công của Đồng Tiểu quá ư là thấp kém, không đáng mặt giao thủ với chủ nhân. Chủ nhân có thắng được y cũng không có chút danh dự gì, nếu không muốn nói là còn bị giới võ lâm Trung Nguyên xem thường nữa. Chính điều đó buộc Băng Phương Vũ phải suy nghĩ lại.

Thập Tứ Lang cười khẩy rồi nói:

- Ta hiểu ý nàng, nhưng ta đã có cách khiến giới võ lâm Trung Nguyên phải bĩ mặt. Ta cũng hứa sẽ làm nhục tên công tử đó trước mắt mọi người. Y phải thốt ra những lời van xin, thậm chí khóc rống lên để cầu xin sự độ lượng và khoan dung của Thập Tứ Lang. Một vài cảnh mà giới võ lâm Trung Nguyên sẽ chẳng bao giờ quên.

Nói rồi Thập Tứ Lang cất tiếng cười khàn khạch. Nghe gã cười, Băng Phương Vũ chỉ biết im lặng.

Tiếng cười của Tứ Lang còn phát ra từ cửa miệng gã thì một ánh chớp bạc cắt một đường thẳng như tia chớp vụt đến mặt gã. Ánh chớp bạc đó nhanh nhưng Thập Tứ Lang

nhanh hơn. Y phản xạ nhanh ngoài sự tưởng tượng của bất cứ ai khi chứng kiến cảnh này. Hữu thủ của y vung ra với ngón chỉ búng thẳng vào ngọn ám tiễn hình cánh sao.

- Cách...

Ngọn ám tiễn bật ra, ghim xuống đất.

Ngọn ám tiễn thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư. Tất cả có năm ngọn ám tiễn hình sao nhưng chẳng ngọn nào có thể vượt qua được chỉ pháp của Thập Tứ Lang, tất cả đều bị bật lại ghim xuống đất, xếp thành một đường thẳng.

Sau khi cản phá những ngọn ám tiễn đó, Tứ Lang mới nói:

- Bằng hữu hãy ra mặt đi.

Một người vận bạch y võ phục, che mặt từ sau bờ tường bước ra. Đôi mắt bạch y nhân vừa to vừa sáng rọi vào Tứ Lang.

Thập Tứ Lang nhìn bạch y nhân:

- Tại sao bằng hữu lại hành thích ta.

Bạch y nhân định nhìn Tứ Lang, cất tiếng the thé như cố đổi giọng để y không nhận ra mình:

- Ta không muốn tôn giá đấu với Đồng Tiếu.

- Không muốn cuộc giao đấu ấn chứng kiếm chiêu của tại hạ với Đồng Tiếu xảy ra nên các hạ muốn hành thích tại hạ.

- Ta muốn người chết.

- Các hạ có biết hành vi của các hạ sẽ làm bĩ mặt giới võ lâm Trung Nguyên không? Thậm chí các hạ sẽ chết trước dọn đường cho Đồng Tiếu.

Bạch y nhân cao ngạo nói:

- Các hạ là một kiếm thủ cao thâm nhưng chưa chắc đã thắng được ta.

- Thập Tứ Lang ta đang chờ đợi một câu nói đó.

Y chìa tay qua Bằng Phương Vũ. Bằng Phương Vũ trịnh trọng đặt thanh trường kiếm vào tay y. Rọi ánh mắt him híp, với hai luồng uy nhân sát nhân vào bạch y nhân, Thập Tứ Lang trầm giọng nói:

- Nếu các hạ đánh bật thanh trường kiếm của Thập Tứ Lang ta rơi xuống đất, sẽ không có cuộc giao thủ nào xảy ra.

Bạch y nhân nghiêm giọng:

- Ta rất sẵn lòng bồi tiếp kiếm chiêu của tôn giá.

Hân hạnh được tiếp các hạ.

Tay của Thập Tứ Lang vừa đặt vào đốc kiếm, y chưa kịp rút ra thì Đồng Tiếu xuất hiện. Thập Tứ Lang cau mày nhìn Đồng Tiếu.

Y trầm giọng nói:

- Người đó là sát thủ của túc hạ phái đến?

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không... Không... Chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của Đồng Tiếu. Tôn giá khoan rút kiếm. Kiếm rút ra thì khó trở lại vào vỏ. Đó là lệ của một kiếm thủ.

Đồng Tiếu ôm quyền xá Tứ Lang nói tiếp:

- Đối thủ của tôn giá là tại hạ chứ không phải cái gã hồ đồ này.

Chàng nhìn lại bạch y nhân. Đôi chân mày của Đồng Tiếu nheo lại khi đối nhãn với bạch y nhân. Đôi mắt của gã đập vào đôi nhãn quang của Đồng Tiếu. Chàng nhận ra đôi mắt rất quen. Đôi mắt mà chàng không thể nào quên được.

Đồng Tiếu cau mày nói:

- Hóa ra là Tuyết Liên. Tại sao nàng đến quấy rối Thập Tứ Lang tôn giá. Bộ muốn chết hả?

Tuyết Liên miễn cưỡng lột bỏ khăn lụa che mặt.

Tứ Lang cau mày nhìn Tuyết Liên.

Tuyết Liên miễn cưỡng nói:

- Sao huynh lại cản tay Tuyết Liên.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Huynh không cản tay nàng, hẳn chờ đến khi tôn giá rút kiếm ra khỏi vỏ thì nàng biến thành khúc cây bị bổ làm hai.

- Tuyết Liên may ra còn có thể là đối thủ của Thập Tứ Lang, còn huynh...

Đồng Tiếu khoát tay:

- Hê... chưa đến ngày bước vào đấu trường thì đừng có nói nhảm nói càn.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Thôi đừng nói nữa... mau tạ lễ với Tứ Lang tôn giá đi.

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không, chỉ khi nào y rút lại lời giao ước tử đấu với huynh, Tuyết Liên mới tạ lỗi với gã.

Tứ Lang lên tiếng:

- Nếu Đồng công tử đây không đến kịp thì kiếm của Thập Tứ Lang ta đã rút ra khỏi vỏ.

Ta nghĩ có lẽ bây giờ cô nương không đứng đó đâu.

Đồng Tiếu quay lại nói với Tứ Lang:

- Thập Tứ Lang tôn giá miễn thứ cho. Phàm khi nữ nhân đã yêu thì không muốn cho người yêu của mình chết đâu. Họ đâu thể cho ý trung nhân của mình chết được. Chết rồi lấy ai mà thế vào, chết rồi thì mất một nửa đời của mình, nên Tuyết Liên mới mạo phạm đến tôn giá.

Đồng Tiếu ôm quyền:

- Đồng Tiếu thay Tuyết Liên tạ lỗi với tôn giá.

Nói rồi Đồng Tiếu ôm quyền xá Tứ Lang.

Chàng xá rồi lại nhìn Tuyết Liên:

- Nàng về đi cho ta nhờ.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội vì huynh...

Đồng Tiểu cướp lời nàng:

- Ta biết... Ta biết nàng vì ta, nhưng chính vì nàng quá vì ta mà suýt chút nữa ta phải đưa đám cho nàng đó. Ta không cần nàng vì ta đâu...

Chàng xua tay:

- Về đi cho huynh nhờ...

Tuyết Liên thở dài. Nàng nhìn lại Thập Tứ Lang rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Chờ cho Tuyết Liên đi hẳn rồi, Đồng Tiểu mới nhìn lại Tứ Lang. Chàng điểm nụ cười cầu tình.

Tứ Lang lẩn Băng Phương Vũ nhìn chàng.

Tứ Lang nghiêm giọng nói:

- Nếu Đồng công tử có ý đến đây để xin ta rút lại lời nói, xin ta hoàn cuộc giao đấu thì hãy tự cắt lấy đầu của mình dâng cho Thập Tứ Lang ta.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không... không... tại hạ đâu có ý đến gặp tức hạ để xin tức hạ rút lại lời giao ước tử đấu. Và cũng không có ý đến để xin tức hạ hoãn lại cuộc giao đấu giữa tại hạ và tức hạ. Đồng Tiểu này không có ý đó.

Tứ Lang trầm giọng nói:

- Đồng công tử đến đây với mục đích gì?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ đến đây lần này với hai mục đích. Thứ nhất là để xem coi Băng Phương Vũ còn ở đây hay không. Bởi vì tại hạ cứ ngong ngóng chờ đến ngày giao đấu đặng có thể nắm tay nàng đưa về biệt trang của mình.

Vừa nói chàng vừa nhìn Băng Phương Vũ.

Sắc diện Phương Vũ ửng hồng.

Chân diện Tứ Lang thì sa sầm. Gã gằn giọng nói:

- Ta không nói hai lời. Mục đích thứ hai của ngươi là gì?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Mục đích thứ hai của tại hạ là muốn thẩm chứng dũng lược của tôn giá. Tại hạ nghe nói tất cả những kiếm thủ Đông đảo đều là những người có dũng lược, xem cái chết tự lòng hồng. Đối với họ, cái chết chỉ là giấc ngủ chẳng đáng quan tâm. Có đúng như vậy không à?

- Đó là cách sống của những kiếm thủ Đông đảo.

- Nói thì dễ nhưng chứng thì khó, tại hạ thỉnh mời tôn giá du lãm cùng với tại hạ. Hẳn tôn giá đã biết tại hạ là người gian trá khó lường, thủ đoạn cực kỳ lợi hại. Nếu tôn giá có đủ dũng lược thì mới dám đi cùng với tại hạ. Bởi bất cứ lúc nào tôn giá cũng có thể chết đó.

Tứ Lang cau mày:

- Nếu Thập Tứ Lang ta không nhận lời..

- Những lời dần dãi về kiếm thủ Đông đảo đều là những lời nói dối, không đáng tin.
- Đồng công tử đã suy tính kỹ, thấy mình không phải là đối thủ của ta nên tìm cơ hội phải không?

- Tôn giá nói rất đúng. Nếu như tại hạ cùng tôn giá bước vào một cuộc giao đấu thì chắc chắn kẻ chết phải là tại hạ rồi. Không chỉ chết mà còn tiếp nhận sự khủng bố từ thanh kiếm của tôn giá, nên mới tìm đến lần này hy vọng có cơ hội lấy mạng tôn giá trước khi cuộc giao đấu đó xảy ra.

- Biết bản thân không có bản lĩnh, sao lại tìm đến, Đồng công tử có cơ hội chạy trốn kia mà.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, không... chạy trốn làm sao mà được. Chạy trốn là tự kết liễu mình rồi. Trung Nguyên bao la nhưng không có chỗ dành cho người chạy trốn. Tôn giá hiểu cho tại hạ. Nhưng nếu không chạy trốn thì buộc phải đối mặt với thanh kiếm tàn khốc của tôn giá, nên tại hạ mới có mục đích đến đây thỉnh tôn giá du lãm cùng với mìnhặng tìm cơ hội lấy mạng tôn giá đó.

Chàng nheo mắt với vẻ hóm hỉnh:

- Nói như thế thôi, mặc dù tại hạ gian trá thật, thủ đoạn thật nhưng không nỡ lấy mạng tôn giá giữa ban ngày đầu. Hay tôn giá sợ ma chẳng dám du lãm cùng với đối thủ của mình.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Hê... tôn giá đừng gieo ấn tượng xấu vào đầu tại hạ nhé.

Đôi chân mày Tứ Lang nhíu lại:

- Ai có thể khẳng định Thập Tứ Lang này sợ Đồng công tử.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Vậy tại hạ xin mời tôn giá.

- Được, ta nhận lời, để xem Đồng công tử giỏi thủ đoạn gì với Thập Tứ Lang này.

Chàng xoa tay:

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự nhận lời của tôn giá.

Chàng bước qua bên, ôm quyền nói:

- Mời tôn giá.

Băng Phương Vũ toan lên tiếng cản Tứ Lang lại thì Đồng Tiểu nhanh miệng nói với nàng:

- Hê... tiểu thư... có thú đi cùng với tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá không? Nếu tiểu thư hứng thú, tại hạ rất hân hạnh được mời tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa điểm một nụ cười ma mãnh. Nụ cười của Đồng Tiểu đập vào mắt Băng Phương Vũ khiến nàng thẹn thùng, trong khi Thập Tứ Lang lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y quay lại nói với Băng Phương Vũ:

- Nàng không phải theo ta...

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống:

- Chủ nhân bảo trọng.

- Ta biết phải làm gì.

Hai người rời tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang. Đồng Tiếu không quên trước khi dời bước nhìn lại Bạng Phương Vũ và tặng cho nàng một nụ cười cầu tình thật hóm hỉnh. Tiếp nhận ánh mắt và nụ cười của Đồng Tiếu, nàng chỉ miễn cưỡng đặt tay vào ngực trái hơi cúi đầu xuống.

Ra khỏi biệt lâu, Tứ Lang nói:

- Đồng công tử định đưa ta đi đâu.

Đồng Tiếu quệt mũi rồi nói:

- Ở Hàm Đan này có rất nhiều thắng cảnh mà khách thập phương đều muốn chiêm ngưỡng. Nhưng lúc này đưa tôn giá đi ngoạn cảnh thì không hợp chút nào. Tôn giá là nam nhân, tại hạ cũng là nam nhân, sắp đến hai người lại giao đấu với nhau. Chẳng có hứng thú gì để thẩm thú tiêu dao.

- Tất cả những cảnh đẹp của Hàm Đan, ta đã được Thượng tôn minh chủ cho thăm qua rồi.

- Tôn giá là thượng khách của Trung Nguyên, Thượng tôn minh chủ phải lấy lễ thượng khách đãi tôn giá chứ. Nếu bây giờ tại hạ đưa tôn giá tiêu dao ngắm phong cảnh Hàm Đan thì thường quá.

- Đồng công tử dẫn ta đi uống rượu chứ. Uống rượu công tử mới có cơ hội hạ độc ta.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Uống rượu à? Tại hạ dám khẳng định với tôn giá rằng rượu của Hàm Đan chẳng có chỗ nào ngon hơn rượu trong biệt lâu của tôn giá.

- Ta có mang rượu từ Đông đảo đến.

- Ồ... Nếu có cơ hội tại hạ phải mượn tôn giá một vò rượu Đông đảo. Nhưng lúc này...

Đồng Tiếu dừng bước nhìn Thập Tứ Lang:

- Phàm khi người ta uống rượu, phải là những người đồng cảm tri âm. Tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá sắp tới là hai đối thủ một mất một còn. Có cái con khỉ gì để nói. Uống rượu cũng bằng thừa.

- Thế thì Đồng công tử dẫn ta đi đâu?

- Tại hạ sẽ đưa tôn giá đến nơi cần đến.

- Đó là đâu?

- Mẫu Đơn lâu.

- Nơi đó có gì nào?

Đồng Tiếu giả lả cười.

Thấy chàng cười, Thập Tứ Lang cau mày hỏi:

- Đồng công tử cười cái gì?

- Tại hạ cười vì tự nhủ không biết kiếm thủ Đông đảo có đủ dũng lực vào Mẫu Đơn lâu không?

- Nơi đó có cạm bẫy mà Đồng công tử đã bày sẵn à?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tại hạ còn chưa dám bước vào, thì sao nói tại hạ bày sẵn cạm bẫy chờ tôn giá.
- Vậy nơi đó có gì?
- Chúng ta đến đó rồi sẽ biết.

*

* *

Tòa Mẫu Đơn lầu tọa lạc ven bờ sông, chung quanh bao bọc bằng những vườn hoa bạt ngàn cách ly với bên ngoài. Tòa lầu không đồ sộ, nguy nga tráng lệ, nhưng lại có những nét hữu tình, thơ mộng.

Dẫn Thập Tứ Lang đến trước cửa Mẫu Đơn lầu, Đồng Tiểu nói:

- Nếu tôn giá nghĩ trong Mẫu Đơn lầu là cạm bẫy chết người thì tôn giá có thể quay về. Bằng như không sợ thì cứ bước vào.

Tứ Lang nhìn Đồng Tiểu:

- Các hạ không vào với ta à?

Đồng Tiểu lắc đầu nói:

- Không.

- Tại sao không?

Đồng Tiểu lưỡng lự một chút rồi nói:

- Tại hạ kỳ vọng vào tòa Mẫu Đơn này. Hy vọng tòa Mẫu Đơn lầu sẽ khiến tôn giá không nỡ rút kiếm với tại hạ.

- Đồng công tử đừng kỳ vọng vào điều đó. Cho dù đây là một cái bẫy thì Thập Tứ Lang cũng quay trở ra, dụng kiếm chẻ đôi các hạ trong ngày giao đấu.

- Tại hạ hy vọng đó chỉ là lời nói.

- Ta đã được Bằng Phương Vũ cảnh báo công tử là người gian trá khó lường.

- Nên tôn giá chỉ biết đứng ngoài sự gian trá mà không dám bước vào đối mặt với sự gian trá đó.

- Thập Tứ Lang này không dám ư?

Y nói rồi đẩy cửa bước vào tòa Mẫu Đơn lầu.

Bốn chiếc chân đèn đặt ở bốn góc đại sảnh hắt ánh sáng vào một thiếu nữ xinh, nhưng mình đang quỳ ngay chính diện đại sảnh. Nàng quỳ trong tư thế của một thiếu nữ Đông đảo. Hai tay chỗi xuống sàn gạch, đầu những ngón tay chụm vào nhau. Mặt hơi ngẩng lên đủ cho Thập Tứ Lang thấy được chân diện nàng.

Đồng Tiểu đóng cửa lại. Tứ Lang chẳng màng đến điều đó mà đặt tay vào đốc kiếm. Y thả bước chậm rãi đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa.

Y đứng giang chân trước mặt nàng, nhặt nhỏ nói:

- Nàng là ai?
- Mẫu Đơn Chi Hoa, muội muội của Đổng huynh.
- Bào muội của Đổng Tiểu?

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu rồi úp mặt xuống trước mũi giày của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang nói:

- Tại sao nàng phải quỳ dưới chân ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa từ từ ngẩng mặt nhìn lên. Dung diện tuyệt sắc của nàng đập vào mắt Thập Tứ Lang. Đôi mắt ngây thơ, sóng mũi dọc dừa xinh xắn, và chiếc miệng với hai cánh môi ướt mọng lọt thỏm vào hai con người của gã. Nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa, bất giác Tứ Lang lặp lại lời nói của mình trong sự vô thức.

- Tại sao nàng quỳ gối dưới chân ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa im lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Mẫu Đơn Chi Hoa thay Đổng huynh cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Nàng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, Thập Tứ Lang đã biết nàng định nói gì. Tay y từ từ buông ra khỏi đốc kiếm.

Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn ngẩng mặt nhìn Tứ Lang. Dung mạo của Mẫu Đơn Chi Hoa quá đẹp, đẹp đến độ Thập Tứ Lang cũng phải chùn lòng bởi lời nói này của nàng.

Y mím hai cánh môi:

- Đổng Tiểu nhờ nàng?

Mẫu Đơn tự nguyện thỉnh cầu đại ca cho Mẫu Đơn thay người cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Thập Tứ Lang cúi xuống nâng cằm Mẫu Đơn Chi Hoa. Nàng không hề phản ứng lại hành động của gã.

- Nàng biết Đổng Tiểu sẽ chết bởi kiếm của ta chứ?
- Đổng đại ca biết, Mẫu Đơn biết, vì thế Mẫu Đơn quỳ trước tôn giá...

Thập Tứ Lang khẽ gật đầu:

- Bây giờ thì ta mới biết Đổng Tiểu là con người như thế nào. Y đúng là kẻ gian trá mặt dày, mà y dạng, làm tất cả mọi chuyện cốt để giữ mạng mình.

Thập Tứ Lang vừa nói vừa đỡ Mẫu Đơn Chi Hoa đứng lên. Y nhìn nàng nói:

- Nàng lấy cái gì để cầu xin ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhỏ nhẹ nói:

- Bất cứ điều gì Thập Tứ Lang tôn giá đòi hỏi nơi Mẫu Đơn Chi Hoa.

Giọng nói lẫn ánh mắt của nàng khiến cho Thập Tứ Lang phải xúc động. Y buông tiếng thở dài:

- Tại sao nàng vì hấn?
- Bào huynh. Một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Nàng vừa nói vừa kéo ngoại y của mình xuống. Đôi vai trần với làn da trắng như bông bở của nàng lọt vào hai con người của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang đặt tay lên đôi bờ vai của Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng chấp nhận hy sinh?
- Chấp nhận.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Thập Tứ Lang:

- "Đồng Tiểu, ta không ngờ người có thể gian trá như vậy. Để cả bào muội của mình đổi lấy lòng trắc ẩn ca Thập Tứ Lang. Nhưng người đã quên, lời nói của một kiếm thủ Đông đảo phát ra thì không có lòng trắc ẩn. Người đã mất tất cả, từ danh dự đến vị muội muội của mình."

Gã vừa nghĩ vừa từ từ lột bỏ ngoại y của Mẫu Đơn Chi Hoa. Chiếc yếm hồng mỏng tanh không đủ che hết đôi tuyết lê căng tròn của nàng, mà còn tạo thêm sức quyến rũ gọi mới đối với Thập Tứ Lang.

Thập Tứ Lang chiêm ngưỡng thể pháp của Mẫu Đơn Chi Hoa. Trong bụng y nao nao một thứ cảm giác thật khó tả khi tiếp nhận những đường cong từ cơ thể nàng đập vào mắt mình.

Tứ Lang cởi nốt chiếc yếm trên người nàng. Đôi gò bồng đảo như hai quả tuyết lê lọt thỏm vào mắt Thập Tứ Lang. Một sức quyến rũ, một hấp lực lạ thường khiến Tứ Lang khó kiềm chế được mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn đứng nhìn gã. Đôi thu nhân của nàng thật ướm át xuân tình như sự thuần khiết, ngây thơ và khuất phục trước gã. Chính ánh mắt đó càng khiến cho Thập Tứ Lang thấy phấn khích. Một sự phấn khích mà gã tự cho mình có cái quyền như vị chủ nhân đối với một nô nữ trung thành biết hầu hạ.

Y cởi nốt chiếc váy trên người nàng. Chiếc váy tuột xuống hai gót chân của Mẫu Đơn Chi Hoa. Thập Tứ Lang nhìn vào mắt nàng rồi từ từ rời nhãn quang rơi lần xuống bên dưới. Y cảm nhận huyết lưu bỗng chốc trở nên rạo rức một cách lạ thường. Y đặt tay vào đôi tuyết lê, vuốt ve mơn trớn rồi lần tay xuống bên dưới. Y cảm nhận tất cả sự run rẩy, và rạo rức nơi nàng. Chính sự rạo rức và run rẩy đó khiến Thập Tứ Lang càng phấn khích hơn. Chợt ôm xốc lấy Mẫu Đơn Chi Hoa, bế nàng lên đưa đến tràng kỷ.

Y chủ động chiếm hữu nàng. Y nghe những tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ cửa miệng xinh xắn của Mẫu Đơn Chi Hoa để rồi tạo nên sự hùng hổ dữ dội trong y, cho đến khi mệt lã nằm lăn ra bên cạnh nàng.

Thập Tứ Lang tưởng đâu mình là kẻ chiến thắng, nhưng sự bất ngờ và ngạc nhiên lại đến với y. Nàng bắt đầu ra tay để y bày binh bố trận và rồi tiếp tục ngụp lặn trong sự hoang lạc do nàng mang đến.

Thập Tứ Lang gần như bị cuốn vào một cơn lốc khoái cảm của những đợt giao tình mà y không sao có thể hình dung được. Y bị cuốn đi trong kho khoái lạc dồn dập. Hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác, nhưng y vẫn chấp nhận buông mình vào những đợt sóng triều miên đó. Một cuộc chiến đấu thật sự, mà tất nhiên kẻ chiến bại là y.

*

* * *

Đồng Tiếu đứng bên ngoài Mẫu Đơn lâu. Chàng nhìn về phía cửa tòa Mẫu Đơn với nỗi hồi hộp lo âu. Một canh giờ trôi qua, rồi hai canh, đến ba canh, cửa tòa Mẫu Đơn lâu vẫn đóng im ỉm.

Đến lúc này thì Đồng Tiếu mới điếm một nụ cười mỉm. Chàng nhủ thầm:

- "Người đã trúng kiếm của Đồng Tiếu rồi. Kiếm của người mãi mãi chẳng bao giờ rút ra khỏi vỏ. Người đã rút kiếm rồi còn kiếm đâu nữa mà rút chứ."

Đồng Tiếu quay bước rời Mẫu Đơn lâu với nụ cười bí ẩn trên hai cánh môi của chàng.

- - o O o - -

Hồi 27

Băng Phương Vũ

Aặc dù đã đưa được Thập Tứ Lang vào bẫy tình do mình sắp xếp nhưng Đồng Tiểu vẫn không chút lo canh cánh bên lòng. Khi vầng thái dương mọc lên, báo hiệu bình minh đến thì cũng là lúc chàng và Thập Tứ Lang bước vào đấu trường. Đứng bên cửa sổ nhìn vầng trăng tròn, Đồng Tiểu lại mong mỏi cho đêm cứ dài vô tận, ngày đừng bao giờ đến.

Chàng muốn điều đó bởi không biết bẫy tình do mình dựng ra có đúng như chàng tính hay không.

Cửa biệt phòng của chàng chợt mở ra. Nghe tiếng cửa phòng dịch chuyển, Đồng Tiểu quay nhìn lại. Băng Phương Vũ bước vào phòng chàng, nhưng không phải một mình nàng mà còn có cả Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu.

Nụ cười mỉm hiện lên môi Đồng Tiểu. Chàng giả lả nói:

- Dương huynh và Băng Phương Vũ cô nương tìm tại hạ có chuyện gì không, Đồng Tiểu không bỏ trốn đâu.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Đồng Tiểu, mấy ngày qua Băng Phương Vũ cô nương không thấy Thập Tứ Lang tôn giá. Nên đã báo cho Thượng tôn minh chủ. Minh chủ phái Thiệu Ân và Băng Phương Vũ đến gặp ngươi. Bởi Thập Tứ Lang rời biệt lâu cùng ngươi.

Đồng Tiểu thở phào một tiếng nghĩ thầm:

- "Không ngờ Mẫu Đơn Chi Hoa có tuyệt kỹ như vậy. Mình đã chọn không làm người."

Chàng vừa nghĩ vừa nhắm tính ra Thập Tứ Lang đã ngủ trong Mẫu Đơn lâu những mười ngày rồi. Mười ngày gã không thò mặt ra ngoài thì còn gì là một kiếm thủ nữa.

Đồng Tiểu cảm thấy nhẹ hẫng cả người.

Đồng Tiểu nhìn Băng Phương Vũ từ tốn nói:

- Phương Vũ tiểu thư hẳn nghĩ tại hạ đã hại Thập Tứ Lang tôn giá để né tránh cuộc giao thủ ẩn chứng kiếm ngày mai.

- Chủ nhân đã đi cùng với công tử, nhưng không thấy quay về.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Không biết tại hạ trả lời cho cô nương thế nào đây.

Băng Phương Vũ nghiêm giọng nói:

- Thật ra công tử đã làm gì chủ nhân.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhướng lên:

- Phương Vũ cô nương nói thế oan cho tại hạ rồi. Hẳn cô nương đã biết võ công của tại hạ xoàng xĩnh như thế nào rồi. Tại hạ có thể làm gì được Thập Tứ Lang tôn giá.

Đồng Tiểu mỉm cười, lầu bầu nói:

- Tứ Lang tôn giá đi đâu nhỉ.

Phương Vũ cau mày lộ vẻ bất nhẫn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngày mai đã đến thời hạn giao thủ ấn chứng kiếm chiêu. Chủ nhân đi cùng với công tử, giờ công tử lại nói chẳng biết chủ nhân đi đâu.

Đồng Tiểu nhìn lại nàng:

- Cô nương cho rằng tại hạ là người giám sát Thập Tứ Lang tôn giá mãi sao?

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ coi, Thập Tứ Lang đi đâu nhỉ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta sao biết được.

Đồng Tiểu gãi đầu. Chàng nhìn lại Phương Vũ từ tốn nói:

- Hay Thập Tứ Lang dám đi uống rượu đâu đó.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chủ nhân không uống rượu Trung thổ. Rượu Đông đảo chỉ có ở biệt lâu.

Đồng Tiểu gãi cằm:

- Vậy y đi đâu? Hay là Thập Tứ Lang đi ngắm cảnh?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cảnh ở Đông đảo đẹp hơn Trung Nguyên. Người không thích làm kẻ nhàn du ngắm cảnh.

- Vậy sao Thập Tứ Lang tôn giá lại mất biệt tâm vậy?

Đồng Tiểu nhìn lại nàng, giả lả cười rồi nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh có thể ra ngoài một chút được không?

Thiệu Ân gật đầu, rồi quay bước. Nhưng bước đến ngưỡng cửa, Thiệu Ân quay lại nói với Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, nghĩa phụ không muốn cuộc đấu ngày mai hoãn lại, hay có cái gì đó xảy ra cho Thập Tứ Lang trước khi chưa bước vào cuộc giao đấu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Ta đã suy nghĩ đến điều này.

Chờ Thiệu Ân bước ra và đóng cửa lại rồi, Đồng Tiểu mới nhìn Phương Vũ:

- Mấy ngày nay Tứ Lang tôn giá không có ở biệt lâu à?

Phương Vũ gật đầu:

- Không.

Đồng Tiểu gãi đầu lầu bầu nói:

- Y đi đâu nhỉ? Không thích uống rượu Trung Nguyên, cũng không thích làm kẻ nhàn du sơn ngoạn cảnh. Vậy Tứ Lang tôn giá thích cái con khỉ gì?

Chàng vừa nói vừa bất giác nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Cô nương biết Tứ Lang tôn giá thích cái gì không?

Phương Vũ cau mày:

- Phương Vũ không biết.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Cô nương là người kề cận Thập Tứ Lang tôn giá mà không biết Thập Tứ Lang tôn giá thích cái gì à? Cô nương thật hơi hột quá.

Nói rồi Đồng Tiếu nheo mày lộ vẻ suy nghĩ. Hai cánh môi chàng lép nhép nhưng không thốt thành lời.

Phương Vũ quan sát chàng, từ tốn cúi đầu nói:

- Phương Vũ biết công tử biết chủ nhân đã làm gì, đang ở đâu. Xin công tử hãy nói cho Phương Vũ biết.

Đồng Tiếu thở hắt ra rồi nói:

- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng dùng ngón tay gãi cằm nhìn Phương Vũ từ đầu đến chân. Ánh mắt của Đồng Tiếu khiến Băng Phương Vũ đỏ mặt thẹn thùng. Đồng Tiếu chột nhìn qua nàng. Thái độ và hành vi của chàng khiến Phương Vũ càng thẹn thùng hơn.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử có ý gì?

Đồng Tiếu dừng trước mặt nàng, từ tốn nói:

- Tại hạ hỏi thiệt cô nương nghen.

- Công tử cứ hỏi.

- Tại hạ hỏi để có thể tìm ra nơi Thập Tứ Lang tôn giá đang ẩn mình, nhưng cô nương phải trả lời thành thật cho tại hạ đó.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật cho công tử biết.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Tốt! Nếu tiểu thư không trả lời thành thật, tại hạ chẳng thể nào tìm ra Thập Tứ Lang tôn giá đâu.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật.

Đồng Tiếu quệt mũi nhìn vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng ánh mắt soi mói của Đồng Tiếu, sắc diện Phương Vũ đỏ hồng, thẹn thùng. Nàng từ từ cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Đồng Tiếu nheo mày nói:

- Cô nương đã ở bên Thập Tứ Lang bao nhiêu lâu rồi.

Nàng nheo mày:

- Có ý gì mà công tử hỏi Phương Vũ câu hỏi đó.

- Nếu như cô nương không trả lời thì tại hạ chẳng biết tìm Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu.

- Phương Vũ đã hầu hạ chủ nhân đã một năm.

Đồng Tiểu ve cầm gậy gù:

- Một năm có dư, có thiếu không?
- Phương Vũ không tính từng ngày.
- Vậy cũng được. Trong một năm hầu hạ Thập Tứ Lang tôn giá, cô nương có...

Chàng gãi đầu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới nhìn Đồng Tiểu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ý của công tử nói là có gì?

Nặng một nụ cười giả lả và bí hiểm, Đồng Tiểu hỏi nàng:

- Ý của tại hạ là cô nương và Thập Tứ Lang tôn giá có gì không đó.
- Có gì là có gì?
- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Không cháy thành ngọn thì cũng cháy âm ỉ.

Phương Vũ cướp lời chàng:

- Phương Vũ không hiểu ý của công tử đang nói gì.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Nói đến đây rồi mà cô nương không hiểu. Ý của tại hạ muốn biết cái ngàn vàng của cô nương đã bị Thập Tứ Lang tôn giá lấy mất chưa đấy mà.

Mặt của Băng Phương Vũ đỏ bừng như than hồng. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu rồi từ tốn nói:

- Chuyện đó có liên quan gì đến sự mất tích của chủ nhân.
- Phương Vũ cô nương đừng nói tại hạ nhiều chuyện, hỏi những câu hỏi không đâu. Để biết Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu, tại hạ cần phải biết rõ ngọn ngành rồi mới suy ra Thập Tứ Lang tôn giá đang ở đâu.

Băng Phương Vũ then thùng nói:

- Phương Vũ chỉ là một nô nhân hầu hạ Thập Tứ Lang chủ nhân.

Đồng Tiểu khoát tay ngăn nàng:

- Tại hạ không muốn hỏi thân phận của cô nương mà muốn biết cô nương có còn cái đáng giá ngàn vàng không thôi.

Mặt Phương Vũ đỏ như gấc. Răng trên nàng cắn chặt vào môi dưới những tưởng môi sẽ đứt lìa. Nàng thở hắt ra rồi nói:

- Vẫn còn.

Đồng Tiểu ve cầm:

- Lạ thật.
- Công tử nói lạ là lạ gì?

- Tại hạ lấy làm lạ, phàm nam nữ đi chung với nhau từ Đông đảo vào tận Trung Nguyên, đường xa như vậy, tất có cái gì với nhau chứ. Chẳng lẽ Thập Tứ Lang tôn giá là gỗ là đá, còn tiểu thư thì không biết thêm sao.

Phương Vũ nhắm mắt lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Đạo giáo Đông đảo rất nghiêm. Mất tiết hạnh là mất nhân phẩm. Nhân phẩm không còn thì chết còn hơn.

- À... Hóa ra đạo lý Đông đảo khe khắc như vậy. Vì đạo lý đó mà cô nương vẫn giữ mình trong trắng.

- Phương Vũ phải biết giữ tiết hạnh của mình.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Nói thì như thế, nhưng ai mà chứng minh được lời của cô nương. Hay cô nương có thể cho tại hạ tận mắt sờ thị cái tiết hạnh của cô nương được không?

Câu nói này của Đồng Tiếu thốt ra khiến nàng mở trừng mắt nhìn chàng. Phương Vũ gằn giọng nói:

- Công tử định miệt thị Băng Phương Vũ đó à?

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không không, tại hạ nào dám.

- Sao công tử lại nói ra lời nói vừa rồi.

- Ở... Thì tại hạ chỉ nói vậy thôi nào có ý bậy bạ. Nhưng nếu tại hạ thắng Thập Tứ Lang tôn giá thì cô nương thuộc về tại hạ... Cô nương...

Nàng khoát tay cướp lời chàng:

- Chừng nào Phương Vũ thuộc về công tử thì công tử có quyền định đoạt số phận của Phương Vũ.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Tính như vậy cũng được.

- Chủ nhân đang ở đâu?

Đồng Tiếu bước đến cửa sổ nhìn ánh trăng. Phương Vũ bước đến sau lưng chàng, ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết công tử đang giữ chủ nhân.

Đồng Tiếu quay ngoác lại:

- Tại hạ giữ Thập Tứ Lang làm cái quái gì? Tại hạ đang suy nghĩ y đang ở đâu đây.

Chàng xoa trán:

- Không uống rượu, không ngoạn cảnh du sơn, lại không tư tưởng đến mỹ nữ đang ở bên cạnh mình. Gã này là cái quái gì nhỉ. Gã thích cái gì nhỉ, phàm nam nhân thì thích mỹ nhân, sao lại có thể thờ ơ với Băng Phương Vũ cô nương.

Chàng thở dài:

- Phương Vũ cô nương đẹp như thế này. Tại hạ vừa mới thấy thôi đã rỏ cả nước miếng, thế mà y lại không màng đến. Lạ thật! Không biết Thập Tứ Lang có phải là kẻ biến thái không?

Phương Vũ nheo mày:

- Biến thái là sao?

Đồng Tiếu cười khẩy rồi nói:

- Biến thái là gã có cái gì đó lập dị khác thường đó mà. Ví dụ như tại hạ không phải là kẻ biến thái, nên thấy cô nương liền rửa nước miếng. Còn Thập Tứ Lang tôn giá, bề ngoài giống tại hạ, nhưng lại chẳng giống bề trong. Y là nam nhân thấy nam nhân lại rửa nước miếng lắm chứ.

Phương Vũ lắc đầu:

- Thập Tứ Lang chủ nhân không là kẻ biến thái.

Đồng Tiểu cướp lời nàng.

- Sao cô nương biết.

Phương Vũ đỏ mặt:

- Làm một kiếm thủ thượng thặng, chủ nhân không phải là kẻ biến thái như công tử nói.

Đồng Tiểu chê môi:

- Chủ nhân của cô nương thì cái gì cũng tốt cả. Vậy còn Đồng Tiểu này thì sao? Hẳn là người không tốt ư?

Nàng lộ vẻ bối rối.

Đồng Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trăng đang từ từ chìm xuống.

Chàng băng qươ nói:

- Một đêm dài sắp qua rồi.

- Ngày mai đã đến thời điểm phỏ hội.

Nhìn lại Phương Vũ, Đồng Tiểu nghiêm giọng:

- Tại hạ biết rồi, cô nương không cần nhắc nhở.

- Cho đến bây giờ chủ nhân vẫn chưa quay về.

- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng nhủ thầm:

- "Ta đợi xem một lúc nữa rồi dẫn nàng đến Mẫu Đơn lâu. Hy vọng Mẫu Đơn Chi Hoa làm được việc của nàng ấy."

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài rồi quay lại nhìn vào mắt Băng Phương Vũ:

- Câu hỏi này của tại hạ có thể dẫn đến chỗ của chủ nhân cô nương.

Giọng chàng có phần nghiêm khắc, bất giác khiến cho Băng Phương Vũ cũng lộ vẻ trang trọng.

- Đó là câu hỏi gì?

- Tại hạ nghĩ... Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên có mục đích. Hãy cho tại hạ biết mục đích của Thập Tứ Lang.

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết ẩn ý của công tử.

- Thật ra cô nương không muốn nói.

- Theo Phương Vũ biết thì chủ nhân vào Trung Nguyên lần này cốt chỉ kiểm chứng kiếm thuật Đông đảo.

Nàng vừa thốt dứt câu thì Đồng Tiểu buông luôn một câu:

- Đồ con khỉ.

Nghe câu nói này của Đổng Tiếu, mặt Phương Vũ sượng chín, đỏ rần. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Sao công tử lại chửi Băng Phương Vũ?

Gượng cười, Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ không có ý chửi nàng, nhưng vì nàng xem tại hạ như một đứa con nít lên hai lên ba, nên tại hạ mới buột tuông ra một câu nói vớ vẩn như vậy.

- Phương Vũ nghĩ sao nói vậy, không để công tử phải suy nghĩ mong lung.

- Tất nhiên tại hạ không suy nghĩ mong lung rồi.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sinh ra trên đời này có bao nhiêu thứ để lo. Nào là lo cái ăn, cái uống, Lo cái mặt, cái ngủ. Lo mình có nhà có ruộng hay không. Con lập thê tử. Có nương tử thì phải lo cho nương tử. Có thê nhi thì phải lo cho thê nhi. Có chữ đầu mà lại chăm chăm vào kiếm chiêu, kiếm thức. Đói ăn kiếm được không? Xách kiếm đi nhong nhong từ Đông đảo vào Trung Nguyên để tìm đối thủ ẩn chứng kiếm chiêu để coi ai cao thấp rồi giết người vô cớ... Không chừng thiên hạ lại là những thằng điên, những thằng khùng đó.

Chàng nói dứt câu nương mày nhìn Băng Phương Vũ:

- Chủ nhân Thập Tứ Lang của cô nương có phải là thằng khùng không?

Chân diện Phương Vũ đỏ rần.

Đổng Tiếu bồi tiếp một câu nữa không để cho nàng kịp có thời gian suy nghĩ về câu nói của mình:

- Nếu Thập Tứ Lang tôn giá của cô nương không phải là thằng khùng thì y có mục đích gì khi đến Trung Nguyên lần này.

Băng Phương Vũ im lặng.

Đổng Tiếu thở ra:

- Cô nương không dám thổ lộ với tại hạ mục đích của Thập Tứ Lang tôn giá ư? Nếu cô nương không nói tại hạ khó tìm ra tung tích của Thập Tứ Lang tôn giá.

Phương Vũ nhìn chàng. Nàng lưỡng lự, rồi nghiêm giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt gửi chim thư đưa tin thỉnh mời kiếm chủ Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhú lại:

- Chung Hảo Kiệt thỉnh mời Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

Đổng Tiếu vỗ vào trán mình:

- Chung Hảo Kiệt minh chủ có ý gì mời Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên mở cuộc huyết đấu này đến cuộc huyết đấu khác.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Băng Phương Vũ:

- Cô nương có chứng tích không?

Nàng lưỡng lự rồi gật đầu:

- Có

Đồng Tiếu thở ra rồi nói:

- Nàng muốn gặp chủ nhân Thập Tứ Lang của nàng không?

Phương Vũ gật đầu:

- Nếu không muốn tìm lại Thập Tứ Lang chủ nhân thì Phương Vũ không đến đây.

Đồng Tiếu ve cằm:

- Được! Nàng trao cho ta chứng tích mình chứng võ lâm mình chủ thỉnh cầu Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên. Tại hạ hứa sẽ đưa nàng gặp Thập Tứ Lang.

Phương Vũ nhìn thẳng vào mắt Đồng Tiếu như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Đồng Tiếu cau mày khi tiếp nhận ánh mắt của nàng.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Nàng hình như không tin ta.

- Đồng công tử là kẻ gian trá, nhiều thủ đoạn, không đáng tin.

- Nàng không tin cũng được nhưng không có chứng tích kia thì Thập Tứ Lang của nàng cũng đừng hòng tìm thấy.

Đồng Tiếu ve cằm:

- Ta cũng chẳng cần chứng tích kia làm gì, mà chỉ cần Thập Tứ Lang nói ra cũng được. Hắn không nói thì sẽ bị cực hình của ta. Cô nương có biết cực hình của ta dành cho Tứ Lang như thế nào không?

Phương Vũ lộ vẻ lo lắng.

Đồng Tiếu bồi tiếp:

- Ta sẽ cho người bắt tướng hấn. Bầm dập con tướng của hấn.

Phương Vũ cau mày hỏi:

- Bắt tướng là gì?

- Ở... Nàng không biết. Mà đúng thôi, nàng là nữ nhân, đâu có tướng đâu mà bắt. Để ta giải thích cho nàng biết nhé.

Phương Vũ gật đầu.

Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Nàng là nữ nhân tất không biết chỗ nhược của nam nhân. Chỗ nhược tối kỵ nhất của nam nhân chính là... chính là chỗ kín của nam nhân đó. Cái chỗ đó tại hạ gọi là ông tướng nhỏ.

Phương Vũ bặm môi để nén tiếng cười chực bật ra ngoài. Nàng đỏ mặt nhìn Đồng Tiếu.

Chàng nhướng mày nói tiếp:

- Ta sẽ dùng một con chó già. Một có chó không có răng, ngoạm lấy ông tướng nhỏ và cả cặp tinh hoàn của Thập Tứ Lang. Thử coi y có chịu được không. Tất nhiên y phải khai sạch sành sanh những gì y biết. Còn giờ nàng trao chứng tích cho Đồng Tiếu...

Đồng Tiếu cười gượng rồi nói:

- Khi mặt trời lên, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng sẽ có cơ may lấy lại chứng tích đó.
- Công tử khẳng định chủ nhân vẫn còn sống.
- Vẫn còn.
- Lời nói của công tử có đáng tin không?

Đồng Tiếu đưa tay qua khỏi đầu:

- Ta xin thề, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng vẫn còn bình an, chẳng mất một cọng râu nào. Nếu như gã có mệnh hệ gì mất mạng thì Đồng Tiếu phó thác cái mạng này cho Băng Phương Vũ. Nếu sai lời, trời không dung đất không tha. Còn đúng như lời Đồng Tiếu thì Băng Phương Vũ sẽ là thê thiếp của Đồng Tiếu. Cái ngàn vàng của nàng cũng thuộc về Đồng Tiếu.

Phương Vũ sa sầm mặt

Đồng Tiếu nhượng mào:

- Nàng đồng ý chứ.

Phương Vũ bối rối.

Đồng Tiếu cau mào:

- Như thế mới huề... Hay nàng chỉ muốn ta giao cái mạng này cho nàng. Còn nàng thì chẳng mất gì cả. Lời thề của ta là một cách đánh cược đó. Nếu nàng đồng ý thì giao chứng tích kia cho ta và ta sẽ dẫn nàng đi gặp Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng.

Phương Vũ thở dài:

- Phương Vũ sẽ giao bức thư của Chung minh chủ cho công tử.
- Sau khi nàng gặp Thập Tứ Lang sẽ giao thêm cái kia không?

Phương Vũ nhìn chàng, gượng nói:

- Phương Vũ không biết giao cái gì nữa cho công tử.
- Thì giao cái của nàng cho ta đó.

Nàng đỏ mặt.

Đồng Tiếu xoa tay nhượng mào:

- Thôi được rồi, tại hạ có thể cho cô nương nợ. Khi nào cô nương muốn giao thì cứ khêu tại hạ, tại hạ sẽ biết ngay mà tiếp nhận nó.

Phương Vũ sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng lấy một bức thư trong chiếc khăn lụa giắt ngang thắt lưng.

Đồng Tiếu toan mở bức thư đó ra xem thì Băng Phương Vũ cản lại:

- Công tử không được xem. Khi nào Phương Vũ gặp được Thập Tứ Lang chủ nhân, công tử mới được quyền sở hữu bức thư kia.

Đồng Tiếu nhìn nàng, nhún vai nói:

- Nàng không tin tại hạ, nhưng tại hạ thì lúc nào cũng tin nàng.

Nói rồi, Đồng Tiếu cho bức thư vào ngực áo mình.

Phương Vũ nói:

- Công tử đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân chứ?

- Ta giữ lời mà.

Hai người rời thư phòng của Đồng Tiếu. Trong khi Đồng Tiếu rất ung dung, thì Băng Phương Vũ lại rất bồn chồn. Vẻ lo lắng bồn chồn của nàng không qua được mắt của Đồng Tiếu.

Chàng nhìn Băng Phương Vũ:

- Nàng lo lắng cho Thập Tứ Lang.

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đồng Tiếu thở ra rồi nói:

- Ta chưa từng thấy một nô nữ nào như nàng.

Phương Vũ cũng không trả lời Đồng Tiếu.

Dừng bước, Đồng Tiếu nhìn vào mắt Băng Phương Vũ:

- Nàng thích cách sống của một nô nữ.

Phương Vũ nhìn Đồng Tiếu nhưng vẫn giữ thái độ im lặng. Sự im lặng của nàng khiến Đồng Tiếu bực bội. Chàng gắt gỏng nói:

- Nàng không trả lời ta, ta không đi nữa.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Chẳng ai muốn làm kiếp nô nữ cả.

- Không muốn? Thế tại sao nàng lại lo lắng cho chủ nhân của mình. Nếu Tứ Lang chết thì nàng được giải thoát kia mà. Tại sao nàng lại lo lắng cho gã.

- Đồng công tử không biết. Nếu như Thập Tứ Lang chủ nhân có mệnh hệ gì thì Băng Phương Vũ không thể quay về Đông đảo.

Đồng Tiếu cau mày:

- Tại sao nàng không quay về được.

- Chỉ quay về với Thập Tứ Lang chủ nhân.

- Đó là cái lệ của Đông đảo.

- Không phải lệ, mà là đạo của người Đông đảo.

Đồng Tiếu thở dài, nghiêm giọng nói:

- Vậy ta hỏi nàng nhé. Nếu như vào ngày mai... Thập Tứ Lang giao thủ với ta. Y là kẻ bại thì nàng ra sao?

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đôi chân mày Đồng Tiếu nhíu lại:

- Chẳng lẽ nàng cũng không được về Đông đảo.

Phương Vũ gật đầu.

Đồng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Nàng sẽ lưu lại Trung thổ?

Phương Vũ lắc đầu:

- Không.

- Vậy nàng đi đâu.

- Theo hầu Thập Tứ Lang chủ nhân.

Mắt Đồng Tiếu mở to hết cỡ bởi câu nói này. Chàng ngật ngừng hỏi:

- Theo hầu Thập Tứ Lang là sao... Chẳng lẽ nàng sẽ tự kết liễu mình để theo y?

Nàng im lặng không đáp lời Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu sa sầm mặt, gằn giọng hỏi:

- Có đúng như vậy không?

Phương Vũ khẽ gật đầu.

Đồng Tiếu nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tại sao phải làm như vậy. Đó là đạo của người Đông đảo à?

Phương Vũ nhìn Đồng Tiếu. Đôi mắt của nàng ánh lên cái nhìn mơ hồ và sắc như báu kiếm lia vào mặt Đồng Tiếu:

- Đúng.

Nàng vừa dứt lời, Đồng Tiếu nghiêm giọng gạt ngang:

- Dẹp quách cái đạo chết tiệt đó đi. Ta không muốn nàng chết vô lý như vậy.

- Công tử không phải là người của Đông đảo.

- Nhưng ta vẫn là con người như nàng, cùng một kiếp hạ nhân. Thập Tứ Lang đi tìm chân giá trị tối thượng của kiếm thuật. Hắn có chết thì mặc xác hắn. Cứ gì hắn chết nàng phải theo hầu hắn chứ. Đúng là vô lý. Nếu hắn chết thì nàng có thể hầu ta mà.

Phương Vũ không đáp lời chàng.

Đồng Tiếu thở dài khi thấy Phương Vũ im lặng.

Nghe tiếng thở dài của chàng, nàng buột miệng hỏi:

- Sao công tử lại quan tâm đến sự sống chết của Phương Vũ.

- Ta không muốn thấy nàng chết một cách lãnh nhách như vậy. Một cái chết vô nghĩa.

Một cái chết hỏi ra vì sao chết, vì sự trung thành với chủ nhân, những tưởng đâu gã chủ nhân đó đáng để cho nàng chết, ai dè chỉ là một chàng khùng, xách kiếm chạy rong tìm người để giết.

Đồng Tiếu le lưỡi:

- Nàng hầu hạ ta còn hay hơn hầu hạ Thập Tứ Lang đó.

Phương Vũ lờm Đồng Tiếu:

- Hãy đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân.

- Nàng hãy hứa với ta đừng chết một cách tầm xàm, lãnh nhách.

- Chết hay không chết là sự định đoạt của Phương Vũ. Công tử không nên chen vào chuyện này.

Giọng của Phương Vũ có phần khe khắc và quyết đoán khiến Đồng Tiếu cũng phải sửng sờ. Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Được, tuy nàng quyết định vậy. Nếu ngày mai nàng tự vận chết theo chủ nhân Thập Tứ Lang khùng khùng điên điên thì Đồng Tiếu hứa sẽ khắc một dòng chữ trên mộ bia nàng.

Dòng chữ đó tại hạ ghi cho mọi người biết nàng cũng khùng như chủ nhân của nàng. Một bên là thằng khùng, một đằng là con điên.

Nói rồi Đồng Tiếu sải bước đi tiếp.

Chàng cùng Băng Phương Vũ thả bước đi tiếp. Hai người vừa đến trước cổng Mẫu Đơn lâu thì nghe tiếng gọi sau lưng:

- Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nhìn sang Phương Vũ, thở ra nói:

- Người tại hạ không muốn gặp lại phải gặp ở đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì Thang Hữu Tung xầm xập chạy tới. Y nhìn Băng Phương Vũ, nhếch môi đưa cả hàm răng nhớp nháp.

Đồng Tiếu nhìn Thang Hữu Tung rồi nói:

- Đêm khuya thế này mà cũng chạm mặt trại chủ. Phàm những kẻ đi đêm như trại chủ là có ý đồ không tốt.

Thang Hữu Tung cười hềnh hếch, rồi nói:

- Người đưa giai nhân Đông đảo đi đâu vậy. Phải chăng cũng như lần trước.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Hê... Trại chủ đừng nghĩ bậy đấy nhé.

Băng Phương Vũ nói:

- Đồng công tử, thời gian không còn nhiều.

- Vậy nàng có thấy Thang trại chủ chặn đường ta không? Nếu nàng đuổi được gã trại chủ háo sắc này đi thì ta sẽ dẫn nàng đến chỗ đó ngay.

Đồng Tiếu vừa nói dứt câu, Phương Vũ quay ngoắc lại Thang Hữu Tung. Nàng đặt tay vào ngực trái, hơi cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói:

- Mời tôn giá tránh đường cho Phương Vũ và Đồng công tử.

Thang Hữu Tung nhìn Phương Vũ bằng ánh mắt háo hức. Y nhe răng cười rồi nói với Đồng Tiếu:

- Ta đang cần một tỳ thiếp như cô nương đây. Lần này ta trả cho người một nén vàng ròng.

Đồng Tiếu cau mày:

- Nàng nghe hấn nói chứ? Hấn đòi lột đồ nàng, đưa về sơn trại để nàng hầu hạ hấn đó.

Còn chờ gì mà không đuổi gã chứ.

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiếu thì Phương Vũ bước đến, động tác của nàng thật uyển chuyển, nhưng Đồng Tiếu phải há hốc miệng. Ngọc thủ của nàng vươn ra, thao tác nhanh và chính xác cực kỳ. Có thể nói tay nàng vừa chạm tới tay của Thang Hữu Tung thì y đã bị nhấc bổng lên lộn qua người nàng rồi rơi huych xuống đất.

- Bịch...

Cả thân pháp bồ tượng nặng gần trăm cân của Thang Hữu Tung va thẳng xuống đất mà gần như y chẳng có sự phản xạ nào. Đồng Tiếu buột miệng thốt:

- Ý..

Võ công mà Băng Phương Vũ thi triển, Đổng Tiếu chỉ biết há hốc mồm, ngây mặt ra nhìn. Trong khi đó Thang Hữu Thung nằm dài dưới đất chẳng thể nào nhấc mình lên được. Gã thều thào nói:

- Thang mỗ bị gãy xương sống rồi.

Phương Vũ nhìn chàng nói:

- Công tử, chúng ta đi.

Đổng Tiếu bất giác rung mình khi nghĩ mình cũng có thể giống như Thang Hữu Thung. Chàng miễn cưỡng nói.

- Nàng đừng có đối xử với ta như Thang Hữu Thung trại chủ đó.

- Phương Vũ không bao giờ có hành vi xúc phạm đến công tử.

Dùng ngón tay vê cằm, Đổng Tiếu nói:

- Ta quá ư bất ngờ với võ công của nàng. Đó là công phu gì vậy.

- Bí thuật nhu công.

- Võ công đặc dị của Đông đảo.

Nàng gạt đầu.

Đổng Tiếu le lưỡi rồi nói:

- Nàng có thể truyền cho ta không?

- Khi nào Phương Vũ là nô nữ của công tử.

- Nhất định nàng phải là nô nữ của Đổng Tiếu.

Chàng nói rồi đi thẳng vào Mẫu Đơn lầu. Phương Vũ đứng dưới bậc tam cấp quan sát Đổng Tiếu.

Chàng áp tai vào cửa rồi dịch nhẹ cửa Mẫu Đơn lầu. Hai người len vào trong tòa Mẫu Đơn tối mịt chẳng có chút ánh sáng. Đổng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ.

Nàng toan rút tay lại nhưng chàng đã nắm chặt:

- Hây, ta sợ ma lắm.

Phương Vũ miễn cưỡng để Đổng Tiếu nắm tay mình. Bất thành linh tiếng cười khanh khách của Mẫu Đơn Chi Hoa từ trong một gian phòng phát ra. Nghe tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa, Đổng Tiếu như mở cờ trong bụng nhưng lại giả vờ hoảng sợ ôm chặt lấy Phương Vũ.

Phương Vũ cố đẩy chàng ra.

- Công tử...

Chàng vờ như không nghe mà cứ ôm xiết lấy nàng. Đổng Tiếu kịp phát hiện tay nắm vào thắt lưng mình liền buông ngay ra. Chàng giả lả nói:

- Ta sợ ma lắm.

- Đó không phải là tiếng cười của ma. Công tử đừng sợ.

- Có nàng, ta bớt sợ phần nào.

Chàng đưa Phương Vũ đến căn phòng có ánh sáng. Từ trong gian phòng đó tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa lại vọng ra. Đồng Tiếu dùng ngón tay khoét lấy một cái lỗ trên vách giấy. Chàng ghé mắt nhìn vào.

Trong gian biệt phòng, Thập Tứ Lang đang nằm duỗi dài dưới sàn gạch, còn Mẫu Đơn Chi Hoa thì cõi lên trên người gã. Hai người hoàn toàn trong tình thế lỏa lồ, chẳng có lấy một mảnh vải che thân.

Chàng nhìn lại Phương Vũ:

- Thập Tứ Lang tôn giá đang bị bắt tướng?
- Bắt tướng là gì?

Đồng Tiếu chỉ vào cái lỗ vừa xoi trên vách giấy:

- Nhìn đi rồi biết.

Nàng nhìn qua cái lỗ. Hoạt cảnh trong thư phòng đập vào mắt Phương Vũ. Mặt nàng đỏ bừng. Nàng lắc đầu nhìn lại Đồng Tiếu. Đồng Tiếu vừa ve cằm vừa nói:

- Thì ra mấy ngày qua chủ nhân của nàng đi ăn chả. Xem chừng Thập Tứ Lang tôn giá cũng biết nhiều trò chứ. Vị cô nương này Đồng Tiếu có nghe tiếng. Nàng ta là mỹ nữ đẹp nhất Vạn Hoa lâu, với những xảo thuật mà nam nhân phải rụng rốn.

- Thập Tứ Lang kiếm thủ không phải là người như vậy.

- Nàng còn nói như vậy nữa. Đã thấy cả rồi. Nam nhân là phải như thế chứ. Nếu không như vậy thì thiếu quách đi cho rồi.

Đồng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ. Chàng cầm tay nàng, Đồng Tiếu nhận ra hơi nóng hầm hập.

Đồng Tiếu nhướn mày nói:

- Nàng sao vậy. Chúng ta quay về thôi, đừng kinh động đến Thập Tứ Lang.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa kéo Phương Vũ đi. Nàng như người bị mất hồn bước theo chàng. Điểm một nụ cười mỉm, Đồng Tiếu dẫn Phương Vũ rời tòa Mẫu Đơn lâu. Bước ra bên ngoài hai người vẫn còn nghe tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa đập vào tai họ.

Tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa như thể tước đi phần hồn của Phương Vũ, khiến nàng như cái xác không hồn bước bên cạnh Đồng Tiếu.

Nàng nhắm nói như một người vô thức:

- Y không còn là kiếm thủ.

-- o O o --

Hồi 28

Giáo Trường Dị Đấu

Thiếc kiệu hoa do tám gã phu lực lưỡng khiên, đi thẳng một mạch vào đấu trường. Tất cả mọi con mắt của giới võ lâm Bạch đạo đều đổ dồn vào cỗ kiệu đó. Nhưng có lẽ người chú ý quan tâm đến cỗ kiệu nhất chính là Đổng Tiếu. Chàng chấp tay sau lưng, trong bộ trang phục lam y thư sinh, trông thật nho nhã. Nhìn cỗ kiệu đang tiến vào đấu trường, chàng nghĩ thầm:

- "Thập Tứ Lang đi không nổi, nên mới dùng kiệu. Thế thì tốt cho ta rồi."

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Đổng Tiếu vẫn không quên liếc trộm Băng Phương Vũ. Nụ cười mỉm đặc ý hiện ra trên mặt chàng khi thấy chân diện của Phương Vũ sa sầm với những nét thất vọng và nổi loạn.

Rèm kiệu vén lên, Thập Tứ Lang bước xuống. Sự bệ rạc của gã đập ngay vào mắt Đổng Tiếu. Đôi mắt khác hẳn với những ngày trước đây của một kiếm thủ thượng thừa. Nó không còn nét tinh anh, sáng ngời mà thay vào đó là hai hốc mắt trũng sâu thâm đen. Những tưởng y vừa qua một cơn bạo bệnh khủng khiếp, nay mới gượng dậy nổi.

Nhìn Đổng Tiếu bằng đôi mắt thâm đen, đục ngầu, răng trên của Thập Tứ Lang cắn vào môi dưới. Đổng Tiếu thấy rõ ràng y đang rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Điều đó chứng tỏ y đang bước đi bằng ý chí và nghị lực của mình.

Lần trước khi bước vào đấu trường, tay Tứ Lang luôn đặt lên đốc kiếm đeo bên hông, lần này thì không. Hai tay chống hai bên hông, mặc cho thanh trường kiếm đung đưa qua lại sau mỗi bước chân. Trông bộ dạng của y thật là nực cười.

Đổng Tiếu nhìn Thập Tứ Lang:

- Không biết chân y có rung rẩy như lão Tụ Quách Dụng không?

Vừa nghĩ Đổng Tiếu vừa liếc trộm Băng Phương Vũ. Vô tình nàng cũng nhìn chàng. Như thể theo một phản ứng tự nhiên, nụ cười giả lả lại hiện ra trên miệng chàng.

Nụ cười đó đập vào mắt Thập Tứ Lang. Chẳng biết nụ cười của Đổng Tiếu tác động gì đến vị kiếm thủ Đông đảo mà khiến gã cắn răng vào môi dưới đến độ tươm máu.

Thập Tứ Lang chẳng giữ được phong thái lịch lãm như đã từng có khi bước vào đấu trường, giao thủ với môn chủ kiếm môn Trình Bang. Gần như y chẳng có chút quan tâm gì đến cục trường, và ngay cả Chung Hảo Kiệt, y cũng không màng đến, dù là một lời nói khách sáo, hay một động thái khom người chiếu lệ.

Y bước đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Đổng công tử đã chuẩn bị rồi chứ.

Đổng Tiếu quan sát Tứ Lang từ đầu đến chân:

- Tất nhiên đã bước vào đấu trường, tại hạ đã chuẩn bị. Thập Tứ Lang tôn giá cũng đã chuẩn bị rồi ư?

Câu nói của Đồng Tiểu như một lời nhắc nhở đối với Tứ Lang, nên y mới đặt tay vào đốc kiếm.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Trước khi bước vào cuộc ấn kiếm, tại hạ có mấy điều muốn hỏi tôn giá.

- Cứ hỏi

Y buông câu cụt lủn đó bằng chất giọng lạc hẳn đi.

Nghe chất giọng của Tứ Lang, Đồng Tiểu có thể đoán ra tâm trạng của y lúc này như thế nào rồi. Chàng ôm quyền ôn nhu nói:

- Tại hạ được đệ nhất danh y Tụ Quách Dụng chỉ giáo, phàm những người đa dâm quá độ, phí sức trong một ngày một đêm thì hai đầu gối sẽ nhức mỏi, đứng không vững. Còn nếu như được dụng Tục sâm để thỏa mãn dục tính thì đau nhức trong xương cốt, đi không nổi. Đã đi không nổi còn bị thêm chứng thổ tả.

Chàng lắc đầu chắc lưỡi:

- Ai chà... Tại hạ không biết trong nội thể của Thập Tứ Lang kiếm thủ bây giờ thế nào?

Sắc diện Tứ Lang từ từ đỏ ửng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Đồng các hạ đáng là danh y.

Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thể trạng của các hạ ra sao thôi. Nếu như đúng với lời nói của tại hạ, các hạ có thể nhận thua, rồi sau đó cùng với Băng Phương Vũ rời Trung thổ. Cả hai chúng ta dĩ hòa vi quý tốt lắm chứ.

Tứ Lang lắc đầu:

- Đã bước vào đấu trường thì phải có kẻ thắng người bại. Kẻ chết người sống. Đâu có chuyện dĩ hòa vi quý.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Tôn giá đúng là kẻ cố chấp, không biết câu thiên thời địa lợi, nhân hòa. Tại hạ nói ra câu này để tôn giá suy xét cùng tận. Chẳng qua Đồng Tiểu này cũng chỉ vì Băng Phương Vũ cô nương, muốn cho cô ấy có đường quay về Đông đảo.

Vẻ lưỡng lự hiện trên mặt Thập Tứ Lang. Y từ từ thở ra nhưng răng trên cắn vào môi dưới.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tôn giá còn chờ gì nữa mà chưa nhận thua tại hạ. Nói thật với tôn giá. Tôn giá đã bị tại hạ đưa vào bẫy, đã bị bắt tướng mà không biết thôi.

Tứ Lang hừ nhạt, gằn giọng nói:

- Đồng Tiểu, cho dù hôm nay Thập Tứ Lang có bại dưới tay người thì ta cũng là kẻ chiến thắng.

Đồng Tiểu cau mày:

- Sao tôn giá nghĩ vậy?

- Nếu ta không phải là kẻ chiến thắng thì người đã không bỏ ổi dâng cả bào muội của mình cho ta, để hy vọng một sinh lộ.

Đồng Tiểu nhượng mày. Chàng ve cằm nhìn Thập Tứ Lang tùm tùm cười:

- Tại hạ hỏi thật tôn giá nhé. Mười ngày qua tôn giá bị Mẫu Đơn Chi Hoa chiếu tướng bao nhiêu lần. Đêm qua, tại hạ và Phương Vũ đến Mẫu Đơn lâu, thấy tôn giá nằm dài dưới đất... Có lẽ...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tứ Lang một lúc rồi nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa hẳn đã khiến cho tôn giá kiệt sức, mỗi gối, chân run, tứ chi bủn rủn, còn hơi đâu mà dụng đến kiếm.

Đồng Tiểu tùm tùm cười nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa hẳn rất vừa mắt tôn giá, nên người mới...

Thập Tứ Lang nạt ngang:

- Im.

Đồng Tiểu nhượng mày nói:

- Tôn giá sợ tại hạ nói ra sự thật của người trong lúc này chứ gì? Chuyện đó là chuyện bình thường mà. Đâu có gì đáng dấu.

Chàng ôm quyền:

- Dù tại hạ có thắng tôn giá, cũng phải ôm quyền bái phục. Bái phục vì nhận ra tôn giá là người kiên định, đấu đến sức cạn lực kiệt vẫn giữ chữ tín của mình.

Chàng chắc lưỡi nói tiếp:

- Mười ngày song đấu với Mẫu Đơn Chi Hoa, đệ nhất kiều nữ Vạn Hoa lâu, thua xiểng liểng, thậm chí chẳng còn hơi sức mà cỡi ngựa, thế mà vẫn ngang nhiên bước vào đấu trường. Bái phục... bái phục...

Sắc diện Thập Tứ Lang xanh tái:

- Người nói gì? Mẫu Đơn Chi Hoa là kiều nữ?

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Đúng rồi, tại hạ phải đích thân đi tuyển lựa cho tôn giá đó.

- Nàng không phải là bào muội của người?

- Chỉ cần có kim lượng bỏ ra thì nàng sẽ là bào muội thôi.

Thập Tứ Lang rống lên:

- Ta giết người.

Y vừa rống vừa rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Ngay cả cách rút kiếm của gã cũng trông thật nực cười. Không có được một chút cái thân của một kiếm thủ. Trông cách rút kiếm của Thập Tứ Lang, người ta những tưởng y không phải là một kiếm thủ.

Phương Vũ buông tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Mặc dù thủ đốc kiếm bằng cả hai tay, nhưng tay y vẫn cứ run bần bật, lưỡi kiếm những tưởng tuột xuống đất.

Nhìn Tứ Lang bệ rạc như vậy, Đồng Tiểu lắc đầu cười mỉm:

- Nếu tôn giá muốn thì cứ tự nhiên. Rượu mời, tôn giá chê, mà muốn uống rượu phạt.

Tứ Lang nghiêng răng. Mặc dù y cảm nhận rõ môn một lực cạn hơi kiệt trong nội thể mình. Y gượng đứng mà hai đầu gối cứ buông buốt. Không chỉ hai đầu gối mà cả hai ống quyển cũng buốt nhói khó chịu cực kỳ, nhưng lại không thể nào chấp nhận sự bí mật của Đồng Tiếu. Nụ cười tủm tủm trên miệng chàng càng tạo ra sự phẫn nộ trong y.

Tứ Lang rít giọng nói:

- Người đứng là kẻ gian trá bỉ ổi nhất trên đời.

Gã nói rồi rống lên một tiếng, dồn tất cả sức lực còn lại phát động kiếm chiêu. Mặc dù biết Thập Tứ Lang đã trúng nguy kế đa đâm hại xác phàm của mình nhưng Đồng Tiếu đâu dám xem thường kiếm chiêu của y, dù y có lực tàn sức kiệt đi nữa thì cũng là một kiếm thủ tối thượng, còn chàng cũng chỉ có hai môn công phu bập bẹ là Tục hóa cốt và Vạn bộ di tướng.

Thấy Thập Tứ Lang phát động kiếm chiêu, Đồng Tiếu liền thi triển Vạn bộ di tướng. Thanh trường kiếm ngời ngời ánh kiếm, sáng quắc chụp tới chàng. Lưỡi kiếm không còn chút sát khí nào nhưng cũng đủ cho Đồng Tiếu gây buốt cột cột sống.

Đồng Tiếu né tránh được chiêu kiếm đó một cách dễ dàng với thuật Vạn bộ di tướng. Mặc dù tránh được kiếm chiêu của đối phương nhưng Đồng Tiếu lại chẳng có công phu nào dùng để phản kích.

Tứ Lang dựng kiếm công hụt đối phương, rút kiếm lại đưa thẳng qua khỏi đầu. Mặt y chột đanh lại sừng sùng.

Đồng Tiếu bất giác bịt lỗ mũi nhìn Tứ Lang.

Nhân hai luồng tinh nhãn xoi mói của Đồng Tiếu, Tứ Lang đỏ rần mặt. Đồng Tiếu chỉ vào mặt y:

- Y... Tôn giá... Tôn giá y...

Thập Tứ Lang gào lên:

- Sát...

Cùng với tiếng gào, y lao đến Đồng Tiếu bằng những bước chân chệch choạc. Đồng Tiếu liền thi triển Vạn bộ di tướng, bỏ chạy quanh đấu trường. Tứ Lang thấy nhập nhạng trước mặt mình năm sáu bóng người thoáng qua thoáng lại bỏ chạy, mà chẳng biết công vào cái bóng này. Những chiếc bóng kia chẳng khác nào miếng mồi ngon nhử con cá đói, buốt Thập Tứ Lang phải rượt theo Đồng Tiếu, mà quên hẳn mình đang trong tình trạng nào.

Chỉ khi y nghe được tiếng cười huyền não của quần hào Bạch đạo mới dừng bộ, thì Đồng Tiếu cũng dừng bước. Chàng quay ngoác lại nhìn Tứ Lang. Đồng Tiếu buốt một câu như gáo nước lạnh tạt vào mặt Tứ Lang:

- Tôn giá đứng là một thằng khùng, hãy nhìn lại mình coi, váy của tôn giá bốc mùi rồi kia.

Mặt Tứ Lang đực hần ra.

Y đảo mắt nhìn quanh, tất cả quang cảnh thị trấn, người nào cũng đưa tay bịt mũi, cất tiếng cười khàn khạch. Những tràng cười của quần hùng Bạch đạo đập vào thính nhĩ Thập Tứ Lang biến thành muôn vàn mũi tên hình chi chít ghim vào tim vào óc gã.

Đồng Tiếu nói:

- Tôn giá xách kiếm rượt tại hạ, ị ra cả váy rồi... Còn muốn rượt tại hạ nữa ư?

Chàng nhăn mặt, lắc đầu nói:

- Tôn giá từ Đông đảo vào Trung thổ để tìm người tử thí ẩn chứng kiếm chiêu chứ đâu phải làm thằng hề vác kiếm chạy rong, vừa chạy rong vừa ị ra váy. Còn thua một đĩa con nít lên ba lên bốn.

Đồng Tiếu bịt mũi:

- Thối không chịu nổi.

Chàng hất tay:

- Còn đứng ra đó nữa, quăng kiếm mà đi rửa đi.

Thập Tứ Lang nhắm mắt lại. Sắc diện của y tái nhợt, tái nhợt. Y không còn gì để có thể thốt ra lời được. Danh dự của một kiếm thủ Đông đảo, uy vũ của kiếm thủ Thập Tứ Lang bị chính tay y chôn vùi trong cuộc giao đấu này. Y đang biến thành một trò cười cho giới võ lâm Trung thổ.

Y đang biến thành một thằng hề. Nếu bây giờ đất nứt ra, y chui xuống được, y cũng sẵn sàng.

Hai hàm răng của Tứ Lang đánh lộn cộp vào nhau. Bất thành linh y quẳng thanh trường kiếm trong tay mình xuống đất, rồi từ từ quỳ trên hai gót chân mình.

Định nhân vào Đồng Tiếu, Tứ Lang buông ra một lời bằng ngôn phong của Đông đảo, Đồng Tiếu nghe mà chẳng hiểu gì.

Chàng nhìn lại Băng Phương Vũ. Nàng đang gục mặt nhìn xuống mũi hài mình. Tất cả những gì đang diễn ra tại cục trường như từng gáo nước sôi phủ xuống khắp người nàng.

Đồng Tiếu ôm quyền nói:

- Tại hạ không biết ngôn phong Đông đảo.

Tứ Lang nghiêng răng rít giọng nói bằng ngôn phong Trung thổ:

- Ta hận ngươi.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Tự tôn giá chuốt hận vào mình. Tại hạ không có ý. Đến lúc này tôn giá vẫn còn cơ hội quay về Đông đảo.

- Quay về Đông đảo? Quay về với cái nhục trăm năm không rửa được. Quay về Đông đảo?

Y vừa nói vừa đưa tay trái về phía Đồng Tiếu, còn tay mặt rút ngọn tiểu đao giắt bên hông. Y nhìn Đồng Tiếu gần như không chớp mắt:

- Phải chi ngươi là một kiếm thủ.

Y nói rồi tự vung ngọn tiểu đao đâm thẳng vào bụng mình, kéo rọc xuống chân diện. Lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài.

Giới võ lâm Bạch đạo thét lên:

- Giết gã đi... Giết gã đi.

Thập Tứ Lang vẫn định nhãn nhìn Đồng Tiếu. Hành động tự kết liễu của Thập Tứ Lang khiến Đồng Tiếu như bị hóa thành tượng, đứng trân trân, chỉ biết dôi mắt nhìn y. Tả thủ của Tứ Lang từ từ nắm lại hình quả đấm.

- Cạch...

Một âm thanh khô khốc phát ra từ tay gã đập vào thính nhĩ của Đồng Tiếu. Chàng vừa nghe âm thanh đó phát ra biết có kỳ biến nhưng chẳng biết đó là kỳ biến gì. Khi Đồng Tiếu thấy một mũi tên sáng ngời từ trong ống tay áo rộng thùng thình của Tứ Lang bắn về phía mình thì y chỉ còn nghĩ đến một điều duy nhất:

- "Mình chết chung với gã rồi."

Chàng gần như không có phản xạ gì, nhưng trước khi mũi tên kịp ghim vào chấn tâm của chàng thì ai đó đã đẩy chàng qua bên khiến cho mũi phi tiễn chệch mục đích mà chỉ ghim vào bả vai của chàng thôi.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Ối...

Chàng thốt ra câu này thì cũng kịp nhận ra người cứu mình chẳng ai khác mà chính là Băng Phương Vũ.

Tứ Lang trợn tròn hai mắt nhìn Băng Phương Vũ. Y từ từ gục xuống trút hồn ra khỏi xác.

Giới võ lâm Bạch đạo nhau nhau hấn lên. Tất cả đồng thanh xướng:

- Giết ả ma di đó luôn. Giết ả ma di đó luôn.

Không màng đến sự huyên náo của quần hùng Bạch đạo, Phương Vũ quỳ xuống, ngược mặt về phía vầng thái dương, rồi rút ngọn tiểu đao giấu trong ống tay áo mình toan lập lại hành động giống như Thập Tứ Lang, tự kết liễu mình, nhưng Đồng Tiếu kịp giữ tay nàng lại.

Phương Vũ nhìn chàng bằng ánh mắt khe khắc, nghiệt ngã.

Đồng Tiếu nói:

- Nàng không thể chết.

Máu vẫn tuôn ra ướt đầm bả vai trái của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu gằn giọng nói:

- Nàng chết ai sẽ rửa cái nhục này.

Giới võ lâm Bạch đạo vô cùng phấn khích rống lên.

- Đồng Tiếu, ngươi hãy giết ả ma di đó đi. Giết ả đi! Người còn chờ gì nữa. Giết ả ma di đó, giết ả ma di đó.

Một gã đại hán xăm xăm bước vào. Y thủ nguyên đại đầu đao:

- Người không giết, ta giết. Lũ man di Đông đảo phải chết ở đấu trường võ lâm Trung Nguyên.

Đồng Tiểu tốt ngọn tiểu dao trên tay Phương Vũ. Nàng vẫn quỳ dưới đất không có chút biểu hiện hay sợ hãi gì.

Đồng Tiểu rít một nguồn chân khí, cố nén cái đau nơi bả vai trái, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, ở đây còn có Thượng tôn minh chủ. Quốc thì có quốc pháp, nhà có gia uy, võ lâm cũng có giới luật, tôn ti của nó. Thượng tôn võ lâm minh chủ Chung tiền bối đang có mặt ở đây. Thượng tôn võ lâm minh chủ chưa phán quyết, ai là người dám vượt qua giới qui võ lâm tự cho mình cái quyền được định đoạt.

Chàng quắc mắt gào lên:

- Ai...

Giới võ lâm bất giác im lặng như tờ. Lời nói của Đồng Tiểu như một cơn mưa rào trút xuống những cái đầu đang nóng bức, cuồng ngạo chỉ lăm lăm đòi lấy mạng Băng Phương Vũ sau khi Thập Tứ Lang tự kết liễu.

Chờ cho mọi người im lặng, một lúc lâu Đồng Tiểu nói tiếp:

- Sự định đoạt phải thuộc về võ lâm minh chủ. Lời nói của tại hạ là chân ngôn chính đạo. Ai không phục thì cứ bước ra.

Chỉ có sự im lặng đáp lời chàng.

Đồng Tiểu mỉm cười. Chàng lia mắt nhìn qua quần hào rồi mới thả bước đến trước Chung Hảo Kiệt.

Những lời nói của Đồng Tiểu, tất nhiên khiến cho Chung Hảo Kiệt phải đặc ý, gật đầu với sự thỏa mãn trong tâm mình, nhưng không nói ra mà thôi.

Chung Hảo Kiệt minh chủ vẫn chễm chệ ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng chờ Đồng Tiểu bước lên.

Chàng ôm quyền xá Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, theo ý minh chủ xử như thế nào?

Nhìn vào mắt Đồng Tiểu, Thượng tôn minh chủ như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Đồng Tiểu nặn nụ cười giả lả để đáp lại ánh mắt soi mói của Chung Hảo Kiệt.

Hào Kiệt vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói:

- Theo ý của Đồng Tiểu sẽ xử như thế nào?

- Tiểu sinh không dám qua mặt Minh chủ, nên muốn thỉnh ý của người trước ý bổn nhân.

À kia là hạng man di, đã khuấy động sự bình yên của võ lâm nên khiến cho mọi người phần nộ. Để trấn an mọi người, bổn nhân nghĩ người nên chịu theo ý họ.

Đồng Tiểu ôm quyền từ tốn nói:

- Ý của Minh chủ tiểu sinh không dám phản bác lại, nhưng...

Chàng mỉm cười.

Nụ cười của chàng khiến đôi chân mày rậm của Minh chủ Chung Hảo Kiệt nheo mắt lại.

Lão gần giọng nói:

- Nhưng gì?

Đồng Tiểu ve cằm, từ tốn nói:

- Băng Phương Vũ có trao cho tiểu sinh một phong thư niêm kín. Tiểu sinh đã gửi cho một người thân tín. Rất thân tín với lời căn dặn. Nếu một khi Băng Phương Vũ cô nương chết, hoặc Đồng Tiếu chết thì hãy công bố phong thư đó cho mọi người biết.

Thượng tôn minh chủ biến sắc, lão vuốt râu từ từ đứng lên.

Đồng Tiếu nhìn thẳng vào lão gần như không chớp mắt. Chàng nghe tiếng tim của mình đập thành thịch. Đồng Tiếu nghĩ thầm trong đầu:

- "Chẳng biết phong thư trong ngực áo mình có nội dung gì nhỉ?"

Chung Hảo Kiệt vuốt râu suy nghĩ rồi phá lên cười khanh khách. Mặc cho lão cười, Đồng Tiếu vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng giá.

Thượng tôn minh chủ bước ra đấu trường, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, các vị trưởng bối. Đồng Tiếu công tử đã làm được việc lớn. Một việc lớn mà tất cả những người khác không làm được. Thay mặt võ lâm trong cương vị võ lâm minh chủ, bổn nhân trao quyền định đoạt ngày hôm nay cho Đồng công tử.

Y nhìn lại Đồng Tiếu:

- Đồng Tiếu, ngươi hẳn rất hoan hỷ chứ?

Đồng Tiếu ôm quyền xá:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích. Vậy Minh chủ có cái thứ nào để trao cho tiểu sinh, để sau này còn thay thế Minh chủ à.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đồng Tiếu. Lão lấy tấm kim bài lệnh chủ đặt vào tay chàng:

- Người đáng để cho bổn tọa phải nhìn đến đó.

- Đa tạ minh chủ đã cho tiểu sinh một câu nói đúng với ý của người.

- Đừng khách sáo quá như vậy, bổn tọa đã bắt đầu thấy thích thú với ngươi rồi đó.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt bỏ đi thẳng.

Lão đi rồi quần hùng võ lâm nhao nhao hẳn lên:

- Đồng tiểu tử, giết ả man di đó đi.

Quần hùng chẳng khác nào bầy thú hoang trong sự phấn khích tột cùng, nhao nhao đòi Đồng Tiếu phải lấy mạng Phương Vũ.

Chàng khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng rồi nói:

- Chư vị trước nhất đồng ý cho tại hạ quyết định số phận của Băng Phương Vũ.

Mọi người nhao nhao lên:

- Đồng ý... Đồng ý.

Đồng Tiếu lia mắt nhìn qua quần hào, im lặng, rồi trịnh trọng nói:

- Đây là đấu trường, tại hạ sẽ dụng nguyên tắc của đấu trường để quyết định.

Chàng bước lên trước mặt gã đại hán:

- Tục danh của các hạ là gì?

- Vạn đao Hạng Xiển.

Đồng Tiểu lập lại câu nói của Hạng Xiển. Chàng khẽ gật đầu, rồi lớn tiếng nói với quần hùng.:

- Để cho người Đông đảo khâm phục, khẩu phục. Tại hạ quyết định để cho Hạng Xiển túc hạ đây giao thủ với Băng Phương Vũ. Các vị nhìn Phương Vũ cô nương xem. Cô ấy đúng là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Đã là thực nữ thì anh hùng hảo hán nào mà không thích. Đúng không?

Chàng nhìn lại Hạng Xiển:

- Hạng túc hạ nếu thắng được Băng Phương Vũ cô nương, tại hạ cho túc hạ được quyền định đoạt số phận của nàng.

Hạng Xiển gật đầu:

- Được! Hạng mỗ rất hoan hỷ được nhận đặc ân của Đồng công tử. Nhất định Hạng mỗ sẽ mời Đồng công tử đến Hạng gia để được bồi tiếp.

- Hy vọng tại hạ sẽ đến đó.

Chàng mỉm cười bước đến đỡ Băng Phương Vũ đứng lên. Đồng Tiểu nhìn vào mắt nàng, nghiêm giọng nói:

- Phương Vũ, tại hạ không muốn thấy một lần nữa người Đông đảo bị nhục đâu.

Phương Vũ nghe chàng nói, quay lại nhìn chàng với ánh mắt khô hoảnh. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phương Vũ sẽ không cho công tử thấy điều đó lần thứ hai nữa.

Đồng Tiểu mỉm cười gật đầu, chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Gã họ Hạng đòi bắt nàng làm thiếp cho gã đó. Tại hạ biết nàng đâu có muốn chuyện đó. Gã họ Hạng kia thì đâu có so bì được với tại hạ, đúng không nào?

Nói rồi chàng khẽ gật đầu.

Phương Vũ từ từ quay mặt nhìn lại Hạng Xiển. Vẻ mặt của nàng chẳng biểu lộ cảm xúc nào. Nó trở trở như thể một chiếc mặt nạ vô hồn vô cảm.

Hạng Xiển dẫn đến ba bộ đối mặt với Phương Vũ. Y trịnh trọng nói:

- Nếu kiếm của tên Thập Tứ Lang man di mọi rợ có thể chẻ đôi thể pháp của môn chủ Trình Bang thì đao của Hạng mỗ cũng có thể chém ngang tiểu yêu của ả...

Gã nói rồi đắc ý với câu nói đó, cất tiếng cười hênh hếch. Mặc cho gã cười, Phương Vũ vẫn không chút biểu lộ cảm xúc gì ra mặt. Nàng vẫn giữ sự im lặng không màng đến câu nói của đối phương.

Thấy nàng im lặng, Hạng Xiển nhượng mà nói:

- Ắ hiểu lời của ta không?

Phương Vũ đặt tay phai lên ngực trái, hơi khom người xuống với vẻ thành bái. Nàng ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết ngôn ngữ Trung Nguyên. Tất cả những gì Hạng tôn giá nói, Phương Vũ đều hiểu.

- Thế thì tốt.

Gã nói rồi múa tít thanh đại đầu đao, hét lớn một tiếng thị uy, lướt đến phát ngọn đại đao chém ngang thắt lưng nàng, đúng như lời hắn nói. Phương Vũ bước dịch về sau nửa bộ để lưỡi đao phạt ngang qua trước vùng tiểu yêu mình.

Tiếng khí đao phát ra đập vào thính nhĩ Đồng Tiếu, khiến chàng bồn chồn. Đồng Tiếu nghĩ thầm:

- "Không biết ta tính toán đúng hay sai đây. Nếu Phương Vũ có mệnh hệ gì ta ân hận lắm."

Công huyệt đối phương một đao, Hạng Xiểnng tràn bộ, trở ngược tay đao biến thế, từ trên chém sả xuống như một người bổ củi. Phương Vũ bước lách qua trái, vừa đủ để cho ngọn đại đao chém trượt qua hông nàng. Mặc dù vận trang phục Đông đảo, rất gò bó nhưng thao tác của Phương Vũ cực kỳ uyển chuyển, và chính xác. Nhìn nàng né tránh những chiêu công của Hạng Xiểnng, những tưởng như đã biết được chiêu thức của đối phương sắp dụng ra để công nàng.

Tránh được chiêu đao thứ hai, Phương Vũ xoay nửa vòng, hữu thủ chộp vào tay đao của đối phương, kéo y đến trước, chân nàng đá nhẹ vào chân trụ của Hạng Xiểnng.

Hạng Xiểnng như thể bị nhắc lên khỏi mặt đất, lộn đúng một vòng trong không trung rồi nện lưng xuống, mà không có chút phản xạ nào. Cả tấm lưng khổng lồ của Hạng Xiểnng nện xuống đất cùng với âm thanh khô khốc phát ra.

- Rắc...

Tay đao của họ Hạng đã bị gãy đôi, ngọn đại đao tuột khỏi tay gã lẫn lông lốc.

Hạng Xiểnng rống lên với tất cả sự đau đớn tột cùng.

- A...

Tiếng rống của Hạng Xiểnng khiến quần hùng Bạch đạo sững sờ đứng thừ ra như tất cả đã bị biến thành tượng đá.

Phương Vũ thả tay Hạng Xiểnng, bước đến bên Đồng Tiếu.

Chàng mỉm cười với nàng:

- Tại hạ thích môn võ công này quá.

Quần hùng Bạch đạo thừ ra nhìn Đồng Tiếu và Phương Vũ. Hạng Xiểnng lồm cồm đứng lên. Hữu thủ cầm đao của gã giờ như bị bẻ quặt ra sau lưng, khiến cho y nghiêng hẳn qua bên phải.

Đồng Tiếu nói:

- Hạng các hạ có thể đầu nhập Cái Bang được rồi.

Chàng nói rồi nắm tay Băng Phương Vũ dẫn nàng rời đấu trường.

Đi bên cạnh Đồng Tiếu, chân diện của Phương Vũ vẫn giữ vẻ đăm đăm lạnh lùng. Cứ như cái chết của Thập Tứ Lang đã tước đi phần hồn trong thể xác nàng. Tất nhiên Đồng Tiếu nhận ra điều đó. Chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Ai cũng có một số phận. Nàng phải chấp nhận số phận của Thập Tứ Lang kiếm chủ. Tự y đã đi tìm số phận đó.

Phương Vũ đáp lời chàng bằng chất giọng mơ hồ:
- Một số phận nhục nhã.

-- o O o --

Hồi 29

Bướm Vườn Hoa Nở

Đương Vũ từ sau bức bình phong bước ra. Nàng không còn vận bộ trang phục truyền thống của người Đông đảo, mà thay vào đó là bộ xiêm y màu hồng nhạt, có những đường hoa văn, trông nàng khác hẳn, không ai còn có thể nhận ra nàng là người Đông đảo.

Đổng Tiếu từ từ đứng lên, nhìn Phương Vũ gần như không chớp mắt.

Chàng nhảm nói:

- Ôi chao ơi! Sao đẹp thế này. Trên thế gian này còn ai đẹp hơn nàng không nhỉ?

Thốt ra câu nói đó bất giác Đổng Tiếu lại liên tưởng đến Lưu Tuyết Liên. Chàng nghĩ thầm:

- "Vẫn còn có Lưu Tuyết Liên. Nếu như Đổng thiếu gia có được hai nàng nằm hai bên, chắc hẳn ta còn bệ rạc hơn cả Thập Tứ Lang khi bước vào đấu trường."

Nghĩ đến đó bất giác Đổng Tiếu thò tay xuống nắm hai đầu gối mình.

Phương Vũ bước đến trước mặt chàng. Nàng nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu mỉm cười đi quanh Phương Vũ. Chàng vừa đi vừa chắc lưỡi, rồi nhìn nàng nói:

- Tại sao nàng đẹp như vậy chi?

Đôi lưỡng quyền của Phương Vũ ửng hồng e thẹn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phương Vũ chịu theo ý của Đổng công tử.

- Tại hạ phải thừa nhận chưa từng thấy ai đẹp như Bông Phương Vũ. Trong bộ xiêm y này, nàng làm cho trái tim Đổng Tiếu muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chợt Đổng Tiếu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng đẹp như thế này, tại hạ khó mà giữ được nàng.

- Sao công tử lại nói vậy?

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ không có được bộ mặt khôi ngô mỹ nam tử như Dương Thiệu Ân, lại là kẻ hủ lậu thuộc giới Hắc đạo. Một ngày nào đó lỡ như nàng gặp được một trang công tử khôi ngô tuấn tú, thì Đổng thiếu gia này mất nàng rồi.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chỉ có cái chết đến với Phương Vũ thì Đổng thiếu gia mới mất Phương Vũ.

Đổng Tiếu phẫn kích hẳn lên:

- Thật như vậy chứ?

Phương Vũ gật đầu.

- Đúng như vậy.

Đồng Tiếu xoa tay. Chàng vừa xuýt xoa vừa nói:

- Đồng Tiếu ơi, người sinh ra nhằm giờ linh hay sao mà tốt phúc như thế này.

Vừa ve cằm, Đồng Tiếu vừa nhìn Băng Phương Vũ. Đôi lưỡng quyền của nàng lại e thẹn ửng hồng khi tiếp nhận hai luồng tinh thần của Đồng Tiếu.

Phương Vũ ôn nhu nói:

- Đồng thiếu gia muốn gì ở Phương Vũ?

- Nàng hỏi ta muốn gì à?

Phương Vũ gật đầu.

Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Khó nói lắm.

- Thiếu gia, bây giờ Phương Vũ đã là nô nhân của thiếu gia rồi. Bất cứ điều gì thiếu gia muốn, Phương Vũ cũng chịu theo ý của thiếu gia.

- Nàng tự nguyện ư?

Nàng gật đầu.

Đồng Tiếu ve cằm:

- Ta nói thật nhé... ta chỉ...

Chàng ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Ta chỉ muốn hôn nàng thôi.

Phương Vũ buông thẳng hai cánh tay. Đôi thu nhân sáng long lanh của nàng từ từ nhắm lại với vẻ chấp nhận và chờ đợi.

Đồng Tiếu không khỏi bồi hồi khi dung diện của Phương Vũ lọt vào hai con người của chàng. Dung diện của Phương Vũ buột chàng phải nghĩ thầm:

- "Sao Phương Vũ lại an phận như vậy chứ?"

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Đồng Tiếu lại vung tay qua vùng tiểu yêu của Phương Vũ. Tim chàng đập như trống trận khi cảm nhận thể pháp của Phương Vũ run nhẹ trong vòng tay của mình. Nàng vẫn nhắm mắt với vẻ chờ đợi không một chút phản kháng lại ý muốn của chàng.

Đồng Tiếu nói:

- Ta hôn vào môi nàng được không?

- Thiếu gia có quyền sở hữu.

Mặc dù nàng nhắm mắt chờ đợi, nhưng giọng nói lại không có chút biểu cảm gì. Chính giọng nói của Phương Vũ làm cho chàng có phần hụt hẫng. Mặc dù hụt hẫng nhưng trong tận tâm tưởng của Đồng Tiếu vẫn rộn ràng ham muốn đặt môi lên môi nàng. Chàng gần như không thể kiềm chế được sự ham muốn đó.

Vòng tay Đồng Tiếu theo một bản năng thôi thúc từ trong tận cùng thần thức mình, kéo Phương Vũ sát vào người. Chàng áp mặt vào mặt nàng. Đôi môi của Đồng Tiếu gần chạm vào hai cánh môi đang hé mở chờ đợi của Băng Phương Vũ, thì vô tình mắt chàng nhìn vào

tấm gương đặt sau lưng nàng. Đồng Tiểu nhận ra tay của Phương Vũ cầm ngọn tiểu dao hờm sẵn chực chờ bổ xuống gáy mình.

Lưỡi tiểu dao sáng ngời hiện ra trong tấm gương đồng, nó lọt thỏm trong bàn tay thanh mảnh của nàng trông tựa như một con rắn đang chuẩn bị cho một cú mổ chết người.

Đồng Tiểu nhỏ nhẹ nói:

- Nàng giết ta chứ?

Phương Vũ không trả lời Đồng Tiểu.

Chàng nói tiếp:

- Vì cái chết của Thập Tứ Lang mà muốn giết ta?

Phương Vũ cũng không trả lời chàng.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, nhưng tay vẫn không buông vùng tiểu yêu nhỏ nhắn của Băng Phương Vũ:

- Nàng muốn ta chết như Thập Tứ Lang. Chết bởi một nữ nhân mình say đắm. Đúng, anh hùng khó qua ả mỹ nhân. Đồng Tiểu này đã đưa Thập Tứ Lang của nàng vào bẫy mỹ nữ, để y đánh mất bản lĩnh của một kiếm thủ mà chuốc lấy cái nhục trăm năm không gội rửa được. Nay nàng muốn buộc ta phải chết như Thập Tứ Lang. Cũng chết trong tay một mỹ nhân mà mình đắm đuối. Nhưng xét cho cùng, Tứ Lang hơn Đồng Tiểu này nhiều... bởi vì Thập Tứ Lang còn được mười ngày để chôn vùi sinh lực mình trong vòng tay mỹ nữ, còn ta thì chỉ có mỗi một nụ hôn. Mà hôn thì chẳng biết có được gì không để rồi mất mạng. Nụ hôn này mắc quá.

Phương Vũ mở mắt nhìn chàng:

- Thiếu gia nói gì thế?

- Ta đang nói với nàng, và nói với ngọn tiểu dao trên tay nàng đang chực chờ tước mạng ta.

Mặt Phương Vũ sa sầm, đành lại:

- Sao thiếu gia biết có ngọn tiểu dao sau lưng thiếu gia?

- Tấm gương đồng sau lưng nàng phản chiếu cánh tay đang cầm ngọn tiểu dao chực đâm vào gáy của ta kìa.

- Vậy là thiếu gia đã biết. Đúng, Phương Vũ chờ cho thiếu gia hôn mình, rồi sẽ đâm ngọn tiểu dao vào đại huyệt thiên linh cái, lấy mạng thiếu gia đó. Thế thiếu gia còn muốn hôn nữa không?

Đồng Tiểu nhìn vào mắt nàng:

- Nàng muốn trả thù cho Thập Tứ Lang?

- Và cả người Đông đảo, thiếu gia đã khiến cho Thập Tứ Lang từ một kiếm thủ thượng thặng thành ra người không ra người, ngợm không ra ngợm.

Giọng nói của nàng vừa đánh vừa gọn lại nhạt nhẽo đến độ trong xương sống của Đồng Tiểu xuất hiện một luồng chân khí băng hàn chạy dọc từ trên xuống dưới.

Chàng từ tốn nói:

- Nàng đã thấy rồi. Tứ Lang bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng mới biến thành con người như vậy. Nàng đã từng cứu ta khỏi mũi phi tiễn của Thập Tứ Lang, giờ sao muốn giết ta.

- Phương Vũ muốn tự tay mình kết liễu thiếu gia. Kể gieo sự nhục nhã cho kiếm đạo Đông đảo.

- Nàng nói vậy sai rồi. Người gieo nhục cho kiếm đạo Đông đảo không phải là tại hạ mà chính là Thập Tứ Lang. Y đã tự đi tìm cái nhục đó mặc dù đã được cảnh báo tại hạ là kẻ gian trá và có rất nhiều thủ đoạn.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài:

- Khi ta chết nàng có thể quay về Đông đảo.

- Không, kết thúc tại đây.

- Nàng sẽ giết ta?

- Đúng!

- Những cái chết lãnh nhách, vô nghĩa.

Nhìn vào mắt nàng, Đồng Tiểu khẽ lắc đầu. Chàng từ tốn nói:

- Sao còn chưa xuống tao dao lấy mạng tại hạ. Chứ cầm tiểu dao hờm sẵn như thế mỗi tay lăm.

- Còn chờ thiếu gia hôn Phương Vũ.

- Nếu như ta không hôn nàng.

- Dao sẽ không hạ xuống.

- Nhưng nếu ta hôn nàng.

- Tiểu dao sẽ ghim vào tử huyết của Đồng thiếu gia.

- Ta chết vì một nụ hôn.

- Đúng.

- Nụ hôn này đắt giá quá.

Chàng lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Mặc kệ! Có chết thì ta cũng hôn. Cái gì đã thêm mà không ăn, chết thành con ma chết thêm, khó đầu thai lắm. Ai mà thoát khỏi cái chết, thôi thì ăn trước để chết khỏi thêm.

Nói rồi Đồng Tiểu liếm hai mép mình.

Phương Vũ đỏ mặt, bặm môi, nếu không đã bật ra tiếng cười. Nhưng hai cánh môi của nàng chưa kịp mím lại thì đôi môi của Đồng Tiểu đã áp chặt vào. Mới đầu nàng không có chút phản ứng gì, ngoài một chút cảm xúc biểu lộ qua trái tim đập hơi loạn nhịp. Nhưng rồi thời gian trôi qua, trôi rất mau trong tâm thức Phương Vũ để hai cánh môi nàng hé mở, tạo nên một lực hút, hút lấy môi của chàng dán sát vào hơn.

Phương Vũ đâu biết rằng Đồng Tiểu hôn nàng là sợ ngọn tiểu dao kia ghim phập xuống tử huyết của mình, nên cố kéo dài nụ hôn đó ra. Thậm chí chàng muốn dùng nụ hôn kia để bức hơi của Phương Vũ chết. Trong khi đó nụ hôn dài vô tận của Đồng Tiểu lại khiến Phương Vũ bị níu vào một dòng chảy cảm xúc. Một thứ cảm xúc khiến nàng mù cả người

quên hẳn đi những ý niệm vốn vẫn tồn tại trong tâm thức, một ý niệm trả thù. Ý niệm đó như bị dòng chảy cảm xúc xóa nhòa, rồi tan vỡ.

Nụ hôn của Đồng Tiểu gần như bất tận, rút lấy tất cả mọi nguồn sinh lực có trong lòng nàng. Nụ hôn khiến nàng chỉ muốn buông xuôi, thả lỏng toàn thân thể để tiếp nhận cảm xúc say đắm và dòng nhiệt huyết cuộn chảy trong kinh mạch, đến khi một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ, nàng mới lấy lại chút ý niệm hoang sơ thuộc về chữ hận.

- Keng...

Âm thanh đó được tạo ra bởi ngọn tiểu đao đã tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn gạch biệt phòng.

Đôi môi của nàng và Đồng Tiểu mới rời nhau. Hai người đối nhãn với nhau. Nàng muốn nói ra điều gì đó mà lại không thể thốt thành câu.

Bên đây Đồng Tiểu cũng chẳng khác gì nàng. Họ đã nói với nhau bằng ánh mắt. Ánh mắt đã có thể thay cho những lời nói ẩn dấu trong tận cùng tâm tưởng của hai người. Họ nhìn nhau một hồi lâu và như thể chẳng còn gì để nói nữa, thì Phương Vũ bất ngờ ôm chặt lấy cổ Đồng Tiểu. Đôi cánh môi nàng háo hức đi tìm cảm xúc vừa mới có được.

Hai cánh môi ướt mọng xuân tình vừa dán vào đôi môi của Đồng Tiểu với tất cả niềm háo hức thì có tiếng gõ cửa. Nàng vội buông Đồng Tiểu ra, vẻ thẹn thùng hiện lên chân diện nàng.

- Đồng huynh.

Chàng mỉm cười, nắm lấy tay nàng toan kéo vào sát mình. Nàng lắc đầu chỉ ra cửa. Tiếng gõ cửa lại đập vào thính nhĩ Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu lầu bầu nói:

- Chẳng đúng lúc chút nào.

Chàng quay ra cửa gắt giọng nói:

- Ai?

Tiếng Thiệu Ân cất lên:

- Người làm gì vậy? Mở cửa cho ta.

Đồng Tiểu buông luôn một câu:

- Không có Đồng Tiểu ở trong phòng.

Lời còn đọng trên miệng chàng thì Thiệu Ân đẩy cửa bước vào. Y nhướng mày nhìn Đồng Tiểu:

- Người nói người không có trong phòng mà trả lời ta.

Vừa nói Thiệu Ân vừa nhìn Băng Phương Vũ. Nàng đặt tay phải vào ngực trái hơi cúi xuống biểu lộ sự thành bái với Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước đến bên Đồng Tiểu:

- Người đã là người của Bạch đạo rồi, nên không muốn tiếp ta phải không.

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Ai nói không muốn tiếp nào? Chỉ tại vì huynh đến không đúng lúc thôi.

Thiệu Ân mỉm cười. Một nụ cười rất gợi tình. Y liếc trộm về phía Băng Phương Vũ nhưng chỉ nhận được chân diện lạnh lùng băng giá của nàng.

Nhìn lại Đổng Tiếu, Thiệu Ân nói:

- Ta có chuyện mới đến đây.

- Có chuyện gì? Hệ trọng không? Đừng nghĩ đệ có võ công tối thượng khắc chế Thập Tứ Lang, rồi huynh định học võ công của đệ.

- Võ công của người, ta không dám học.

Y ngồi xuống ghế nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ta chỉ muốn nói riêng một mình với người thôi.

- Dương huynh ngại Băng Phương Vũ? Huynh yên tâm. Phương Vũ là người nhà của đệ.

- Nhưng...

Phương Vũ nói:

- Phương Vũ sẽ ra ngoài, đặng Đổng huynh và Dương công tử được tự nhiên.

Nàng nói rồi rời bước khỏi biệt phòng của Đổng Tiếu. Đóng cửa lại, Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Dương huynh thấy Băng Phương Vũ thế nào?

- Người đã biến nàng thành người Trung thổ.

- Chẳng có biến với hóa gì đâu. Chẳng qua nhập gia tùy tục thôi mà. Phương Vũ vận phục trang Đông đảo chỉ khiến cho những con mắt tầm hem để tâm đến. Giờ thì Phương Vũ đã thành người Trung thổ, chẳng còn ai để mắt đến nữa.

Đổng Tiếu bước đến quây, bưng một vò rượu đem tới đặt lên bàn.

Chàng nói với Thiệu Ân:

- Thổ phồn tửu! À không, rượu đặc chủng Đông đảo đấy chứ.

Vừa nói chàng vừa rót rượu ra chén. Rượu trong suốt, bốc mùi thơm nồng nồng.

Bưng chén rượu, Đổng Tiếu nói với Thiệu Ân:

- Rượu của Tứ Lang đưa đến, giờ thì kính y trước. Mời huynh.

- Mời.

Hai người cạn chén. Men rượu nóng hừng hực trôi đến đâu Đổng Tiếu cảm nhận đến đấy. Chàng đặt chén rượu xuống bàn khen:

- Ngon thật!

Thiệu Ân đặt chén xuống bàn, nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ta đến đây vì nghĩa phụ.

- Thượng tôn mình chủ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Nghĩa phụ có nhờ ta...

Đổng Tiếu khoát tay chặn lời Thiệu Ân. Chàng ôn nhu nói:

- Thượng tôn mình chủ là của chung, còn nghĩa phụ là của riêng huynh, chẳng can dự gì đến Đổng Tiếu này.

Câu nói này của Đổng Tiếu khiến chân mày Thiệu Ân nhíu lại với những nét bất nhẫn. Y miễn cưỡng nói:

- Ta vì người mà đến đây.

Đổng Tiếu cau mày:

- Thế mà đệ cứ ngỡ huynh vì đệ mà mò đến chứ. Nếu vì Thượng tôn mình chủ mà huynh phải đến thì huynh đến không đúng lúc chút nào.

Thiệu Ân thở dài:

- Ta đến lúc nào mới đúng lúc?

- Người ta đang có giai đoạn yêu nhau, huynh thò cái mặt vào, đúng lúc sao được. Nhưng dù sao thì chuyện cũng vỡ lẽ rồi.

- Ta biết người chẳng thích thú gì với sự có mặt của ta.

- Nhất là trong lúc này.

Chàng chuốc rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Đổng Tiếu vừa nói:

- Nói vậy thôi, đệ biết Dương huynh đến vì mục đích gì rồi.

- Người biết rồi à?

- Thừa thông minh để biết. Đệ từng tự cho mình là người thông minh nhất trên đời này mà. Nếu không thông minh thì cái mạng này đã ngẻo từ lâu lắm rồi.

Mặt Thiệu Ân sượng lại khi nghe Đổng Tiếu nói câu này. Y miễn cưỡng nói:

- Ta muốn người vì ta một lần. Xem như ta mang nợ người. Và ta sẽ trả lại món nợ đó.

- Trao lại cho Dương huynh bức thư của Thập Tứ Lang có liên quan đến Thượng tôn mình chủ?

Thiệu Ân bưng chén rượu nhìn Đổng Tiếu khẽ gật đầu:

- Ta sẽ đáp lại người cái ân này.

Đổng Tiếu xoa tay ve cằm:

- Tốt quá.

- Người đồng ý chứ.

Đổng Tiếu dốc chén rượu uống cạn, rồi chấp tay sau lưng bước đến mở toang cửa biệt phòng. Thấy hành động của chàng, Thiệu Ân cau mày nghĩ thầm:

- "Y đuổi mình ư."

Mở cửa rồi, Đổng Tiếu quay lại nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh biết bức thư đó là bản mạng của đệ chứ?

- Ta sẽ bảo đảm tính mạng cho người.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không cần đâu. Đổng Tiếu này thích tự giữ cái mạng của mình hơn là giao nó cho ai khác, nhất là giao vào tay Dương Thiệu Ân. Huynh giết người nhanh lắm.

- Nói như vậy là người có ý từ chối.

- Dương huynh có nghe đệ từ chối với Dương huynh chưa.

Đồng Tiếu rút phong thư có niêm từ ngực mình chìa ra đến cho Thiệu Ân thấy, rồi tra vào ngực mình:

- Nó đang nằm yên trong ngực áo đệ đây.

- Hãy trao nó cho ta.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Giờ thì chưa được.

- Người muốn gì? Kim lượng?

- Kim lượng? Món đó đệ cần lắm. Nhưng có một thứ đệ thích hơn.

- Hãy nói.

Đồng Tiếu mím môi. Mặt chàng có vẻ đắn đo và suy nghĩ, rồi nhìn lại Thiệu Ân:

- Nếu huynh nói với Minh chủ phóng thích tất cả những nô nhân đang có tại tổng đàn võ lâm. Đệ sẽ trao bức thư đó cho huynh. Bằng như huynh từ chối.

Đồng Tiếu chỉ ra cửa:

- Cửa biệt phòng của đệ đã mở sẵn.

Thiệu Ân dốc chén rượu trút vào miệng như cố che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

Y đặt chén xuống bàn rồi từ từ đứng lên. Nhìn Đồng Tiếu, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Đồng Tiếu, ta sẽ thỉnh cầu với nghĩa phụ chuẩn y lời thỉnh cầu của người.

Đồng Tiếu ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh. Rất mong Dương huynh có thể thỉnh cầu cao kiến của Minh chủ.

Thiệu Ân đáp lời chàng:

- Ta sẽ xin ý của nghĩa phụ, nhưng cho người biết, bất cứ sự gian trá nào cũng phải trả giá đắt.

- Hở một chút là nói Đồng Tiếu này gian trá. Trên đời này ai là người không gian trá nào. Dương huynh hỏi nghĩa phụ của huynh xem, có ai không gian trá không. Nếu gian trá mà không hổ thẹn với mình cũng nên gian trá đó.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Người sẽ hối tiếc nếu bày trò thủ đoạn với ta.

Đồng Tiếu mỉm cười:

- Huynh vừa nói đang mang ân đệ. Ân chưa đáp mà vội dùng ngôn phong đao to búa lớn rồi.

Chàng ve cằm:

- Nghĩ cũng lạ. Dương huynh chỉ có được một cái khô ngô tuần tú mỹ nam tử cùng với mấy cái trò múa tay, múa chân thế mà Thục Á Di lại để đôi thu nhãn cho huynh. Lá mùa thu hẳn đã che hết nhãn quang của thị rồi.

Thiệu Ân đỏ mặt.

Y miễn cưỡng ôn nhu nói:

- Ta mong không có sự gian trá trong việc này.

- Đệ hứa với huynh không có sự gian trá. Còn kẻ nào gian trá thì phải trả giá.

Đồng Tiểu tiến Thiệu Ân ra đến cửa, rồi mới quay lại. Chàng bưng cả vò rượu, đứng trầm ngâm suy nghĩ, rồi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống bàn, Đồng Tiểu nói:

- Không biết ai mới là kẻ gian trá.

-- o O o --

Hết Quyển 6